

ZOPPO

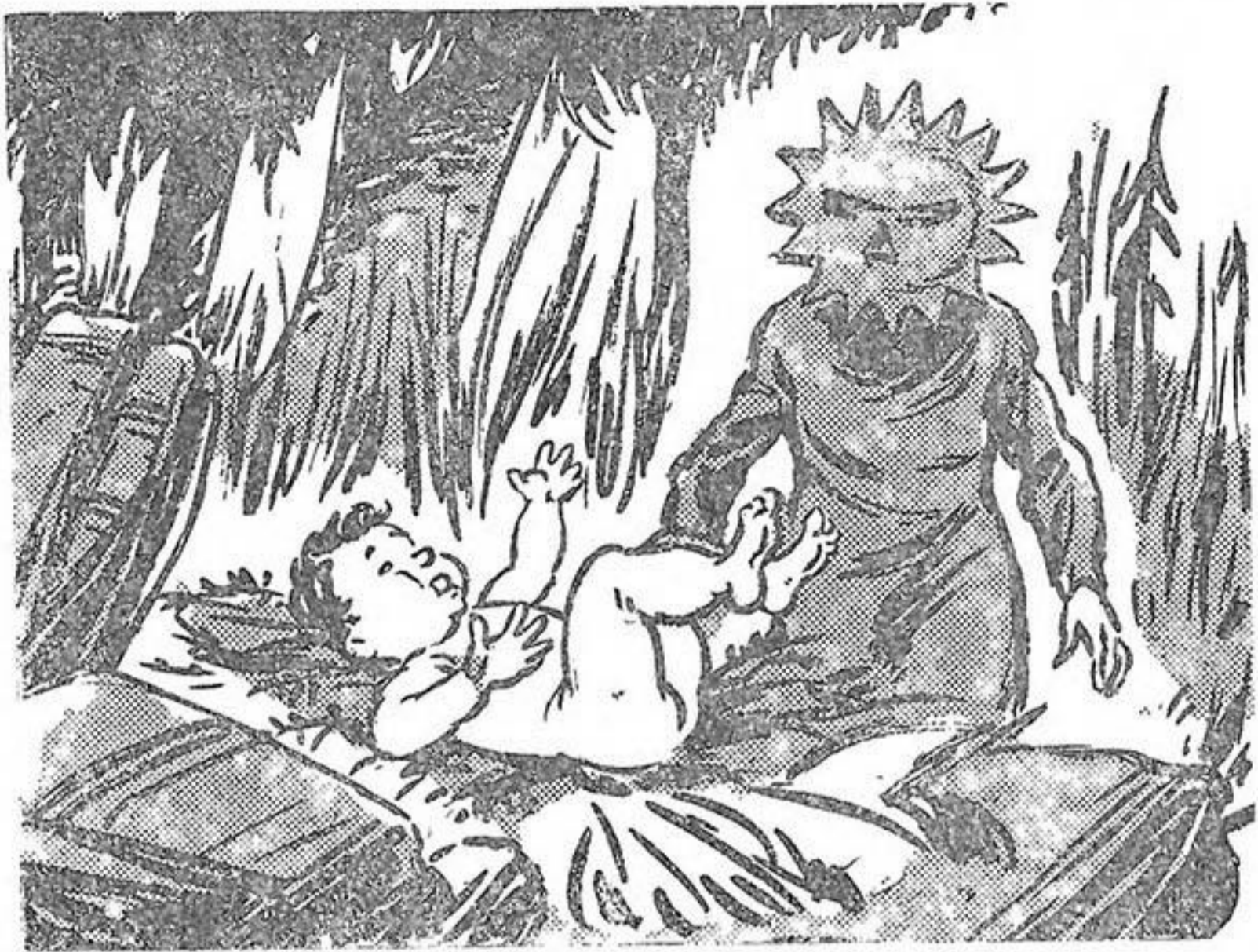
ΤΟ ΖΩΝΤΑΣ

12

Ο ΘΕΟΣ - ΗΛΙΟΣ
ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Ο ΘΕΟΣ-ΗΛΙΟΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Ἄτὰκ Ὀάννα

ΠΟΥ πηγαίνει τάχα ὁ γιγαντόσωμος βασιλιάς τῆς ζούγκλας Ἔλ Ρέϋ, ὅπως βαδίζει μέσα στὸ καταπράσινο, βαισίλειό του; Καὶ τί σημαίνουν τὰ παρὰίξενα λόγια ποὺ μουρμουρίζει χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ τὸ καταλαβαίνει, μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του:

— Ἴσως οἱ Ἰνδιάνοι νὰ ξέρουν!... Οἱ Ἰνδιάνοι ἱερεῖς πρέπει νὰ ξέρουν!...

Εἶναι πολλὲς ὥρες ποὺ ὁ Ἔλ Ρέϋ βαδίζει σκεπτικὸς μέσα στὴ ζούγκλα.

Εἶναι πολλὲς ὥρες ποὺ ἀκολουθεῖ συνεχῶς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσι.

Τὸ κεφάλι του εἶναι σκυμμένο καὶ τὰ μάτια του δείχνουν βαθειὰ συλλογὴ.

Χιλιάδες βασανιστικὲς σκέψεις τὸν τυραννοῦν.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πήδηξε ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρὸ (*) —τὸ ὑπέροχο Μαῦρο πουλί— καὶ χάθηκε μέσα στὴ ζούγκλα, δὲν ἔχει καταφέρει νὰ βρῆ οὔτε μιᾶς στιγμῆς ἡσυχία...

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος: «Πάντσο ὁ τρομερός»!

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

Τὸ τρομερὸ μυστήριον ποὺ γαμίζει τὴ ζωὴ του τὸν ἀναστατώνει μέχρι τοῦ ἔλλας.

Ὁ πόθος γιὰ νὰ καταλάβῃ κάτι, γιὰ νὰ βρῆ τὴ λύσιν τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ, γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ ἐξήγησιν στὰ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα ποὺ τοῦ ταραάζουν τὴν πνευματικὴ του ἡσυχίαν καὶ ἀπειλοῦν νὰ τὸν τρολλάνουν, ἀνάβει στὴν καρδιά του ὀλοένα καὶ περισσότερο...

Πέρ' ἀπ' αὐτὰ ὅλα ὅμως, ποὺ πηγαίνει αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ γιγαντόσωμος βασιλιάς τῆς ζούγκλας, ποὺ τριγυρίζει σὰν χαμένος μέσα στὸ παρθένο βασίλειό του;

Ἔχει τὸν σκοπὸ του καὶ ξέρεي ποῦ πάει!...

Πηγαίνει σὲ μιὰ χώρα ποὺ ἐλάχιστοι ἄνθρωποι στὸν κόσμον γνωρίζουν τὴν ὕπαρξίν της....

Ἐκεῖνος ὅμως γνωρίζει πολὺ καλὰ ποῦ βρίσκεται...

Ἐκεῖνος ἀπὸ τὴ χώρα αὐτὴ ἔχει ξεκινήσει τὴ ζωὴ του —τουλάχιστον ἀπὸ τότε ποὺ θιμᾶται τὸν κόσμον!...

Εἶναι ἓνα μέρος χαμένο σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀνεξερεύνητες ζούγκλες τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου.

Τὸ κατοικοῦν ἰνδιάνοι ἱερεῖς μιᾶς πανάρχαιας φυλῆς ποὺ ἔχει ἐκλείψει καὶ αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴν τελευταία συνέχειά της: Οἱ Τσέκοι.

Ἀρχηγὸς τους εἶναι ἓνας γερο - ἱερέας ὁ Ἀτὰκ Ὀάννα ποὺ τὸνομά του θὰ πῆ: Γρηγόρη Ἀστραπή.

Ὁ Ἀτὰκ Ὀάννα εἶναι ὁ

πρῶτος πατέρας ποὺ γνώρισε ὁ Ἐλ Ρέϋ ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας.

Ξέρει ὅμως ὅτι δὲν εἶναι πραγματικὸς πατέρας του.

Ξέρει πὼς τὸν βρῆκε ἀπλῶς μέσα στὴ ζούγκλα, μωρὸ ἀκόμα, πειναισμένον καὶ κουρελιασμένον, νὰ κλαίῃ μέσα σὲ κάτι ἄγριους θάμνους.

Τὸ κλάμα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ ὠδήγησε τὸν Ἀτὰκ Ὀάννα καὶ τὸν ἔκανε νὰ ψάξῃ ἀνόμισα στοὺς θάμνους καὶ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ.

Ὁ Ἀτὰκ Ὀάννα εἶναι σοφὸς ἀρχηγὸς καὶ δίκαιος...

Ἔχει καλὴ καρδιά, γιὰ τὸ καταστάλαγμα τῆς ἀνθρώπινης σοφίας εἶναι ἡ Καλωσύνη!

Πολλὲς φορὲς στὴ ζωὴ του ποὺ βρέθηκε σὲ ἀδιέξοδο καθὼς τρομερὰ πράγματα τοῦ συνέβαιναν μὲ τὸν πιὸ ἀλλόκοτον καὶ μυστηριώδη τρόπο, ὁ Ἐλ Ρέϋ ἔτρεξε νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλὴ τοῦ Ἀτὰκ Ὀάννα...

Καὶ κάθε τέτοια φορὰ, ὁ πρῶτος ἱερέας τοῦ θεοῦ Ἡλίου τῶν Τσέκων, κατάφευγε νὰ γαληνεύῃ τὸ πάθος ποὺ ἐπνιγε τὴν ψυχὴ του.

Ὅταν ξανάφευγε ἀπ' αὐτὸν γιὰ νὰ γυρίσῃ πάλιν στὴν ἀπέραντη, παρθένα ζούγκλα, εἶχε περισσότερο κουράγιον καὶ μεγαλύτερη ἀποφασιστικὴ δύναμη.

Ἐπρεπε ὅμως νὰ τελειώσῃ πιά...

Τὸ κακὸ εἶχε προχωρήσει πολὺ... Ἡ ζωὴ του εἶχε γίνει ἓνα πραγματικὸ μαρτύριον...

Ὅσο πήγαινε ὁ Ἔλ Ρέϋ, ἡ ζούγκλα γινόταν πυκνότερη καὶ ὄλο καὶ πιὸ ἄγρια.

Οἱ μυριάδες κορμοὶ τῶν δέντρων μπλέκονταν μεταξύ τους καὶ σχημάτιζαν σὲ πολλές μεριές ἀδιαπέραστα ὄχυρά γιὰ κάθε περίεργον καὶ τολμηρὸ ὁδοιπόρο...

Ὁ Ἔλ Ρέϋ ὅμως δὲν εἶχε ὀνομαστή τυχαία «βασίλειάς τῆς ζούγκλας».

Τὴ γνῶριζε ὀλόκληρη ἀπὸ τὴ μιὰ τῆς μεριᾶ ὡς τὴν ἄλλη.

Γνῶριζε καὶ τὰ πιὸ ἀπόκρυφα μονοπάτια τῆς, ποὺ δὲν τὰ ἤξεραν ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν, παρὰ μόνο τὰ τζάγκουαρ καὶ τὸ πούμα.

Γνῶριζε σὲ ποιά σημεῖα τῆς ἐνέδρευε ὁ κίνδυνος ἀγρίων θηρίων ἢ δηλητηριασμένων φυτῶν, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ σκορποῦν τὸ δηλητήριό τους στὸν ἀέρα καὶ ὅταν περνᾶς ἀπὸ πολὺ κοντὰ τους, πέφτεις νεκρός!...

Ἔτσι καὶ τώρα ὁ γιγαντώσωμος ἄρχοντας τοῦ παρθένου δάσους, γνῶριζε πολὺ καλὰ ὅτι ἔχει φτάσει κοντὰ στὸν προορισμό του.

Κανεὶς ἄλλος ἀπ' αὐτόν δὲν ἔχει μπη̄ στὴν περιοχὴ τῶν Τσέκων κι' ἂν κανεὶς πέρασε ποτέ, δὲν ξαναγύρισε πιά ζωντανός...

Τὸ μυστικὸ τῶν ἱερέων τοῦ ἡλίου πρέπει νὰ εἶναι θανάσιμα κρυμμένο...

Ὅσο γιὰ τὸν Ἔλ Ρέϋ, τὸν μόνο ζωντανὸ ἄνθρωπο ποὺ τὸ γνῶριζε, ὁ Ἄτὰκ Ὁάνα τοῦ ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

Ξέρει πῶς ποτὲ δὲν θὰ πρῶ δώση τὸ μυστικὸ σὲ κανέναν, ἀκόμα καὶ ἂν τὸν κόψουν κομματάκια.

Ξαφνικὰ ὁ γιγαντώσωπος Ἔλ Ρέϋ ἐκεῖ ποὺ προχωρεῖ πάντοτε βυθισμένος στὶς σκέψεις του, ἀκούει ἀπὸ μακριὰ τὰ ἱερὰ τύμπανα τῶν Τσέκων.

Τὰ γνῶριζε πολὺ καλὰ αὐτὰ τὰ τύμπανα.

Εἶναι τὰ πιὸ παράξενα ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλες τὶς ζούγκλες τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου.

Εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ τὸ δέρμα κάποιου ἱεροῦ ζώου τῶν Ἰνκας, ποὺ δὲν ὑπάρχει πιά καθόλου τὸ εἶδος του πᾶνω στὴ γῆ.

Ἔχει ἐκλείψει τελείως ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα παιμπάλαια ζῶα.

Πολλὰ κομμάτια ὅμως ἀπὸ τὰ δέρματα αὐτῶν τῶν ζώων, διατηροῦνται ἀκόμα καὶ ἀπ' αὐτὰ εἶναι κατασκευασμένα τὰ τύμπανα τῶν ἱερέων τοῦ Ἡλίου.

Εἶναι ἀπίστευτο τὸ πόσες ἑκατοντάδες χρόνια διατηροῦνται αὐτὰ τὰ δέρματα χωρὶς νὰ χαλοῦν καὶ χωρὶς νὰ μεταβάλλεται ἡ ἠχητικὴ τους...

Καὶ ἀκριβῶς ἡ ἠχητικὴ τους αὐτὴ εἶναι ποὺ τὰ κάνει τόσο παράξενα καὶ τόσο πολὺτιμα.

Ἔχουν ἓνα καταπληκτικὸ, ὑπερφυσικὸ ἴσως ἰδίωμα, κάτι ποὺ μπορεῖς νὰ τὸ παρομοιάσεις μονάχα μὲ τοῦ ἐγγαστρίμυθου τὴν ἱκανότητα νὰ μιλάει σ' ἓνα μέρος καὶ νὰ ἀκούγεται ἡ φωνὴ του ἀπὸ ἄλλοῦ!

Κι' ἀλήθεια: Τὰ τύμπανα αὐτὰ τῶν Τσέκων ἱερέων, ἀκούγονται σὰν νὰ ἤχουν ἀπὸ ἐντελῶς διάφορο σημεῖο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ τὰ χτυποῦν στὴν πραγματικότητα!

Αὐτὴ τὴ στιγμή παραδείγματος χάριν, ποὺ ὁ Ἔλ Ρέϋ ἔχει πλησιάσει πάρα πολὺ κοντὰ στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ὁ μυστικὸς Ναὸς τοῦ ἡλίου, τὰ τύμπανα «ρακού» — ὅπως τὰ λένε οἱ Ἰνδιάνοι — ἀκούγονται σὰν νὰ τὰ χτυποῦν κάπου πολὺ μακριὰ καὶ μόλις φθάνει ὁ ἀντίλαλός τους σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος.

Αὐτὸ τὸ ἰδίωμα τῶν «ρακού» εἶναι πολυτιμώτατο γιὰ

τοὺς Τσέκους, ποὺ θέλουν νὰ κρατήσουν μυστικὴ τὴν τοποθεσία ποὺ εἶναι χτισμένος ὁ ναὸς τους.

Ἡ σημασία ὅμως τῶν ἤχων ποὺ φτάνουν τώρα στ' αὐτιά τοῦ Ἔλ Ρέϋ, εἶναι πολὺ δυσάρεστη.

Ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας κοντοστέκεται.

Τὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπ' τὴν ἐκπληξι.

Τὸ πρόσωπό του ἀσπρίζει σὰν νὰ ἔφυγε μὲ μιὰς ὅλο τὸ αἷμα ἀπὸ μέσα του.

Νοιώθει ἕναν δυνατὸ πόνου στὴν καρδιά του.

Μουρμουρίζει σιγά, σὰν νὰ μιλάει στὸν ἑαυτό του:

Ἀρχίζει νὰ τρέχη μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του.

— Μαντόνα μία! Είδε ο κουτός τον κροκόδειλο κι' έπαθε κλαπάτσα!

— 'Ο 'Ατάκ 'Οάιννα πεθαίνει!... 'Ο 'Ατάκ 'Οάιννα βρίσκεται στα τελευταία του!...

Δέν μπορεί νά τὸ πιστέψη. Στήνει τ' αὐτί του ν' ἀκούση πάλι τὰ μηνύματα, μετὴν ἐλπίδα πὼς ἴσως ἔκανε λάθος τὴν πρώτη φορά.

'Αλλοίμονο...

'Ο 'Ελ Ρέϋ εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νά κάνη λάθος σὲ ὅ,τι δήποτε συμβαίνει μέσα στὴν ἀδιαπέραστη ζούγκλα.

Τὸ μήνυμα τῶν «ρακού» τὸ λέει καθαρά, πὼς ὁ μεγάλος ἱερεὺς 'Ατάκ 'Οάιννα, ἐτοιμάζεται νά πάη νά βρῆ τοὺς προγόνους του...

'Ο λευκὸς γίγαντας ὅταν

βεβαιώνεται πιά πὼς δέν ὑπάρχει λάθος, ἀφίνει νά τοῦ ξεφύγη μιὰ μικρὴ κραυγὴ πόνου καὶ ὕστερα ἀρχίζει νά τρέχη μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του...

'Ο Πάντσο ὁ τρομερός...

Ο ΠΑΝΤΣΟ Γίγαντας ἔχει μείνει ἀπολιθωμένος μπροστὰ στὸν νεκρὸ κροκόδειλο ποὺ τὸν σκότωσε κατὰ λάθος τὸ δηλητηριασμένο βέλος τοῦ Ἰνδιάνου ληστοῦ.

Καὶ εἶναι ἔτσι ἀπολιθωμένος ὁ κακομοίρης, ἐπειδὴ τοῦ

περνάει ή ιδέα ότι ό τερατώ-
δης κροκόδειλος... τρόμαξε
πού τον είδε κι' έπαθε συγκο-
πή!

— Έχει δηλώσει λοιπόν με
κωμικοτραγικό ύφος, ότι από
δω κι' εμπρός θα λέγεται:
«Πάντσο ό Τρομερός»!

Κι' άπάνω άκριβώς σ' αυ-
τή τή δήλωσί του γυρίζει και
βλέπει τον ίνδιάνο ληστή που
έχει χτυπηθή από την ουρά
του κροκοδείλου τή στιγμή
πού σπαρταρούσε κι' έχει
μείνει στον τόπο!...

— Μαντόνα μία!, φωνάζει
με την τσιριχτή του φωνή και
με τα ματάκια του πάντοτε
γουρλωμένα σαν φιλιστρίνια
καϊκιού. Μαντόνα μία! Τί θα
ναϊκό έπεσε σήμερα!... Αυ-
τός έδω ό κουτός είδε τον κρο-
κόδειλο κι' έπαθε κλαπάτσα!
Δέν περίμενε να δη κι' έμέ-
γα για να καταλάβη πώς δέν
είχε να φοβάται τίποτα!...
Για να δώ: Μήπως γίνεται τί-
ποτα για να την γλυτώση;
Γιατί κρίμας είναι! Φαίνεται
και μεαρούτσικος!

Μιλώντας έχει σκύψει από
πάνω από τον πεθαιμένο και
τον ψαχουλεύει για να δη αν
χτυπάη ή καρδιά του.

Με πολύ μεγάλη σοβαρό-
τητα βγάζει τή ίατρικόν του
πόρισμα:

— Καρδιά σταματημένη
έντελώς! Για κλάματα! Σφυ-
γμός έπίσης!... Μάτι θολό
και πεισματάρικο που δέν
λέει να ξεκαλλήση όλο από τή
ίδιο μέρος!... Νύχια άκάθαρ-
τα!...

Ξύνει τή κεφάλι του και ψά

χνει να βρή τί θεραπεία μπο-
ρεί να κάνη του άρρώστου
του.

Στὸ τέλος λέει:

— Χρειάζεται πρώτα - πρώ-
τα άλλαγμα έλατήριο! Κατό-
πιν γρασάρισμα όλόκληρος
μιά φορά κι' ύστερα κομμα-
τάκια... Όταν γίνουν όλ' αυ-
τά με μεγάλη προσοχή, τότε
θέλει... πέταμα, γιατί πάλι
δέν θα δουλεύει!

Ξύνει τή κεφάλι του.

— Τί να σου κάνω, καλό-
παιδο; μουρμουρίζει συγκινη-
μένος. Είσαι - πολύ βαριά!
και δέν έχω και τή συνταγή
τής μαγειρικής μαζί μου, για
να σου βρω καιένα πατζαρο-
ζούμι να πιής!... Μεταξύ μας
όμως, δέν μου φαίνεται πως
έχεις και τίποτα σπουδαίο!..
Τή λάθος είναι στή... γέννα!
Γιατί και πριν να γεννηθής
δέν θα αισθανόσουν καλύτερα
άπ' ό,τι νοιώθης τώρα! Ψέμα
τα; Πές πως δέν ήρθες καθό-
λου σ' αυτόν τον μάταιο κό-
σμο!

Γουρλώνει ξαφνικά τή μά-
τια του και λέει με θαυμα-
σμό:

— Τ' είν' αυτό; Μαμακού-
λα μου! Ένα τόξο! Δικό σου
είναι καλέ; Άλλά ξέχασα
πως έσύ δέν μιλάς ούτε με
τίποτα!... Τή παίρνω δανει-
κό! Πάντα ήθελα να έχω ένα
τέτοιο τόξο αλλά με τή διαπί-
μησι είναι πανάκριβο! Όταν
τή χρειαστής να μου γράψι
να σου τή στείλω! Διεύθυν-
σις: Κάζα ντες Όμπρες,
πληροφορία παρὰ τή θυρω-
ρώ! Καλέ παιδί: Να πάρω

κι' αὐτὰ τὰ βέλη; Βέβαια! Τάξο χωρίς βέλη εἶναι σὰν ἄλογο... χωρίς δαχτυλίδι! Πράγματα ἀσυμβίβαστα! Πάω γιατί ἄργησα κι' εὐχαριστῶ πολὺ!...

Μετὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ τερατώδη παίρνει τὸ τόξο στὸ χέρι, παίρνει καὶ τὴ φαιρέτρα μὲ τὰ δηλητηριασμένα βέλη, χωρίς νὰ μπορῆ νὰ φανταστῆ τί φοβερὸ κίνδυνο θανάτου κουβαλάει στὴ ράχι του, τὴν κρεμάει στὸν ὦμο ὅπως εἶπαμε καὶ ἀπὸ δῶ πᾶνε κι' οἱ ἄλλοι.

Ἡ μαύρη ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ ζούγκλα ἀρχίζει νὰ τ' ἀρέσει.

Ὅσον καιρὸ καθόταν μέσα στὴν Κάζα ντὲς Ὁμπρες — τὸ σπίτι τῶν Ἰσκιων δηλαδή πού εἶναι ἡ μόνιμη καὶ ἐπίσημη κατοικία του ἔτρεμε νὰ βγῆ στὸ παρθένο δάσος.

Καθὼς ἄμως ἔφυγε καναδυὸ φορὲς μαζί μὲ τὸν Ζορρὸ στὴν ἀρχή, εἶδε πὼς εἶχε ἄδικο.

Συλλογίστηκε ὅτι καὶ μέσα στὸ σπίτι του πού ἔμενε, πάντα τρελλαμένος ἀπὸ τὸν φόβο ἦταν καὶ τὰ βράδια πού φυσοῦσε ὁ βοριάς καὶ σφύριζε ἀνάμεσα στὶς γκρεμισμένες πολεμιστρες καὶ δημιουργοῦσε παράξενους θορύβους καὶ ψιθυρίσματα, τοῦ ἐρχόταν κάθε τόσο λιποθυμιά.

Εἶπε λοιπὸν πὼς τί νὰ κάθεται καὶ νὰ φοβᾶται στὸ σπίτι του πού εἶναι καὶ πληκτικά, τί νὰ βγῆ καὶ νὰ φοβᾶται πάλι στὴ ζούγκλα, πού εἶναι μιὰ μαγεία καὶ μιὰ χαρὰ θεοῦ!

Ἔτσι τ' ἀποφάσισε.

Ὡστόσο ὁ λόγος πού βρίσκεται στὸ δάσος τώρα εἶναι ἄλλος.

Θέλησε ἀπλῶς νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, τὸν θρυλικὸ Μασκοφόρο Ἐκδικητή.

Αὐτὰ ἔγινε ὅταν γυρνοῦσαν ἀπὸ τὴν τελευταία τους περιπέτεια μὲ τὸ Μαῦρο Πουλὶ τρέχοντας ὀλοταχῶς γιὰ τὴν Ἀθιέντα ντέλ Σόλ.

Ὁ Ζορρὸ σ' ἄλη τὴ διαδρομὴ ἦταν πολὺ σκεπτικὸς καὶ διαρκῶς μουρμούριζε μονολογώντας, ὅτι πρέπει ὅπως-δήποτε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν Ἐλ Ρέϋ τὸ γρηγορώτερο, γιατί θὰ ἦταν φοβερὸ νὰ συμβῆ τίποτα κακὸ ἀνάμεσά τους, πρὶν ἐκεῖνος μάθῃ τὴν «ἀλήθεια»...

Φυσικὰ ὁ Πάντσο Γίγαντας δὲν ἔχει ἰδέα γιὰ ποιὰ ἀλήθεια μιλοῦσε ὁ ἀφεντικός του.

Ἐκεῖνος κατάλαβε μόνο πὼς ὁ Ζορρὸ ἤθελε πολὺ νὰ βρῆ τὸν Ἐλ Ρέϋ κι' αὐτὸς ἤξερε πὼς ὁ Ἐλ Ρέϋ βρίσκεται μέσα στὶς ζούγκλες.

Ἐβαλε λοιπὸν τὸ κεφάλι του κάτω τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῖ καὶ εἶπε:

— Θὰ κάνω κάτι μεγάλο! Θὰ κάνω κάτι πού θὰ μείνῃ στὴν ἱστορία, νὰ τὸ μαθαίνουνε τὰ παιδιὰ στὰ σκολειά τους, μαζί μὲ τὴν ἱστορία τοῦ Ἡρακλῆ καὶ τῆς Χιονάτης μὲ τοὺς ἑπτὰ νάνους! Θὰ πάω νὰ βρῶ αὐτὸν τὸν μαντράχαλο, νὰ τὸν φέρω τοῦ Ζορροῦ δῶρο γιὰ τὰ γεννέθλιά του! Θὰ πάω μόνος μου στὴ ζού-

γκλα καὶ θὰ τὸν φέρω!

Καθὼς ἄκουσε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του νὰ λέη πὼς θὰ πῆ- γαινε μόνος του στὴ ζούγκλα ποὺ ἔχει τόσα θηρία... λιπο- θύμησε!

Ὅταν συνῆλθε ὅμως εἶχε ξεχάσει γιατί φοβήθηκε, φορ- τώθηκε τὴν πολύχρωμη κι' ἀ- χώριστη μπερτα του καὶ βγῆ- κε χωρὶς νὰ ξέρη ποὺ πηγαί- νει, γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ τὸν "Ἐλ Ρέϋ!

Κατὰ τὴν γνώμη του, ἀφοῦ ὁ "Ἐλ Ρέϋ βρισκόταν στὴ ζού- γκλα, ἔφτανε νὰ μπῆ στὴ ζούγκλα, γιὰ νὰ τὸν βρῆ.

Θὰ τοῦ ἔλεγε πὼς τὸν ἤ- θελε ὁ Ζορρό καὶ θὰ γύριζε

πίσω.

Ὅσο ὅμως δὲν τὸν ἔβρι- σκε, τόσο προχωροῦσε στὰ ἐνδότερα χωρὶς νὰ ἔχη τὴν αἴσθησι τοῦ κινδύνου καὶ χω- ρὶς νὰ μπορῆ νὰ φανταστῆ ὅτι ἀπὸ τρίχα γλύτωσε χίλι- ες φορές τὸν θάνατο, εἴτε γιὰ- τί παρὰ λίγο νὰ τὸν γρατζού- νιζε ἓνα δηλητηριασμένο ἀ- γκάθι, εἴτε γιατί ἓνα πούμα ἐκεῖ ποὺ τὸν παραφύλαγε πα- ρατήρησε ἓνα ἄλλο θήραμα ποὺ εἶχε πολὺ περισσότερο —καὶ νοστιμώτερο— κρέας καὶ τὸν παράτησε αὐτὸν καὶ τέλος πάντων γιὰ πολλὲς ἄλ- λες τέτοιες αἰτίες.

Ὅταν νύχτωσε μονάχα, τό-

— "Ὅλα ρία - ὅλα λά, τὴ γαζώνουμ ετρελλά!

— "Ίιιι! Μιά μπαμπαλού!

τε ἄρχισε νὰ τρέμη ἀπὸ τὸ φόβο του γιὰ τὰ καλὰ καὶ εὐτυχῶς ποὺ ὅταν φοβήθηκε τόσο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἀνθέξη πιὸ πολὺ, λιποθύμησε καὶ συνήλθε τὸ ἄλλο πρωῖ τὰ χαράματα!

Ἡ αὐγὴ «ἀκουστικῶς» καὶ «ὀπτικῶς» εἶναι ἓνας ἀληθινὸς παράδεισος μέσα στὴ ζούγκλα.

Μιά πανδαισία ἀπὸ χρώματα, φωνές καὶ μουσικές.

Ὁ Πάντσο πήρε τὸν δρόμο τραγουδώντας χαρούμενος:

"Ὄλα ρία — ὄλα λά —
τὴ γαζώνουμε τρελλά!

Εἶμαι ἥρωσ! Εἶμαι βράχος!
Καὶ κανέναν δὲν φοβάμαι
—ὅταν βρίσκομαι μονάχος!

"Ἐτσι ἔχει φτάσει σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ὅπου παραλίγο νὰ βρῆ οἰκτρὸ θάνατο ἀπὸ τὸν κροκόδειλο καὶ τὸν Ἰνδιάνο ληστὴ ἀλλὰ ἡ καταπληκτικὴ του τύχη ἀφ' ἐνὸς κι' ἐκεῖνο τὸ χαριτωμένο πιθηκάκι ἀφ' ἑτέρου, τὸν ἔχουν σώσει.

Καὶ παίρνει λοιπὸν τὸ τόξο καὶ τὰ δηλητηριασμένα βέλη τοῦ Ἰνδιάνου καὶ ξεκινάει καὶ πάλι γιὰ νά... βρῆ τὸν "Ἐλ Ρέϋ.

Καὶ τὸ ὅτι πηγαίνει ἀκριβῶς πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ

πάει και ὁ Ἔλ Ρέϋ, δὲν εἶναι καὶ τόσο συμπτωματικό.

Ὁ μικροσκοπικὸς Πάντσο Γίγαντας ἐξ ἐνστίκτου ἀποφεύγει τὰ ἀνοιχτὰ μέρη καὶ προτιμάει νὰ εἶναι συνεχῶς κρυμμένος στὰ σημεῖα ἐκεῖνα ποὺ ἔχει τὴν πιὸ πυκνὴ βλάστησι.

Ἔτσι, βαδίζοντας ὀλοένα πρὸς τὰ ἐκεῖ ποὺ ἡ ζούγκλα πυκνώνει, πηγαίνει ἀναγκαστικὰ πρὸς τὴν τοποθεσίαν ποὺ βρίσκεται ὁ μυστικὸς ναὸς τῶν ἰνδιάνων ἱερέων.

Πρὶν ὅμως ἀπὸ τὴ χώρα τῶν Τσέκων, ὑπάρχουν οἱ διεσπαρμένες φυλές τῶν ἀγρίων ἰνδιάνων ληστῶν μὲ τὰ δηλητηριασμένα βέλη καὶ τὰ φοβερὰ πολεμικὰ τσεκούρια, τὰ «τόμαχοουκς»...

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἰνδιάνους αὐτοὺς βρίσκεται ἀπὸ ὦρα τώρα πίσω ἀπὸ τὸν Πάντσο Γίγαντα καὶ τὸν παρακολουθεῖ, χωρὶς αὐτὸς ὁ δυστυχὴς νὰ τὸν ἔχη ἀντιληφθῆ.

Κι' ὁ ἰνδιάνος ὀλοένα καὶ πλησιάζει τὸν Πάντσο.

Ὁλοένα τὸν πλησιάζει καὶ πιὸ πολὺ...

Τὰ μάτια του εἶναι ἄγρια... Κατακόκκινα... Γεμάτα, μῖσος...

Στὸ χέρι του κρατᾷ ἕνα ἀπαίσιο «τόμαχοουκ» καὶ ὁ σκοπὸς του νὰ ζυγώσῃ τὸν Πάντσο ἀπὸ πίσω καὶ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὸ κεφάλι στὰ δύο, εἶναι περισσότερο ἀπὸ ὀλοφάνερο.

Σὰν φίδι προχωρεῖ χωρὶς τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Λὲς καὶ δὲν ἀγγίζει στὴ

γῆ ὁ ἐξασκημένος στὶς παρακολουθήσεις μὲς στὴ ζούγκλα ἄνθρωπος.

Ὁ Πάντσο πάει καὶ πάει ἀνύποπτος ἐντελῶς.

Μάλιστα καθὼς ὀλόγυρά του βλέπει ἄξαφνα κάτι ἐξωτερικὰ ὑπέροχα λουλούδια μὲ χιλιάδες χρώματα, ἀρχίζει τὰ χαρούμενα ἐπιφωνήματα.

— Ψυχὴ μου!, λέει μὲ θαυμασμό. Νὰ μὴν εἶχα δουλειὰ τώρα, λέει, νᾶκοβα ὅλ' αὐτὰ τὰ λουλουδάκια καὶ νὰ κότσερνα ἕνα ἀνθοπωλεῖο στὴν παρακάτω γωνία, λέει, νᾶκιανα χρυσὲς δουλειές! Τί τὰ θὲς τί τὰ γυρεύεις! Τὸ μυαλὸ ὑπάρχει μὰ δὲν ὑπάρχουν οἱ εὐκαιρίες!... Μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ βγάζω καὶ τὸ φαῖ ποὺ τρώω, θὰ καταντήσω στὸ τέλος σὰν σκιά!... Ἄλλὰ θὰ μοῦ πῆς πάλι: «Στὸ σπίτι τῶν... Ἰσκιων δὲν κάθεται, κουτομόγια;» Ἰιι! Μιά... μπαμπαλὸύ!

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο ὁ Πάντσο Γίγαντας αὐτὴ τὴ φορὰ ποὺ ξεφωνίζει ἔτσι.

Πάνω σ' ἕνα κλαδὶ δυὸ μέτρα μπροστά του, στέκει ἕνα ἐκπληκτικὰ χοντρὸ πουλὶ ποὺ τὸ κεφάλι του εἶναι ὀλόκληρο χαμένο μέσα στὸ φτέρωμα του καὶ ξεμυτᾷ ἀπ' αὐτὸ μονάχα τὸ ρόμφος του.

Ὁ Πάντσο γνωρίζει πὼς τὸ πουλὶ αὐτό, ἡ «μπαμπαλὸύ», ἔχει νοστιμώτατο κρέας...

Καὶ ὁ βοηθὸς τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας ἔχει τρελλὲς πείνες, γιὰτὶ ὅλη τὴ χθεσινὴ μέρα ἔχει ξεχάσει νὰ βάλῃ

κάτι στο στόμα του.

— Τὸ τόξο!, τσιρίζει.

Τραβάει ἀπὸ τὴ φαρέτρα ἓνα δηλητηριασμένο βέλος, καὶ μὲ χέρια ποὺ τρέμουν ἀπὸ τὴ λαχτάρα προσπαθεῖ νὰ τὸ περάσῃ στοὺς τόξο.

Δὲν ἔχει ἰδέα πῶς γίνεται αὐτὴ ἡ δουλειά.

Οὐδέποτε ἔχει ξαναρίξει βέλος.

Μαυρμουρίζει παρακαλεστικὰ ἐνῶ τοῦ τρέχουνε τὰ σάλια του, μιλώντας βέβαια στή... μπαμπαλού:

— Στάσου ἐκεῖ, μωρή, γιατί μὴ νομίσης πῶς ξέρω καὶ καλὸ σημάδι!... Μὴ χοροπηδάς, πανάθεμά σε! Θὰ μὸύ κάνης χαλάστρες!

Στὸ μεταξὺ ὁ Ἰνδιάνος ληστής μὲ τὴν εὐκαιρία ποὺ ὁ Πάντσο σταματᾷ, τὸν πλησιάζει μὲ μεγάλη ταχύτητα καὶ χωρὶς καθόλου θόρυβο.

Τὰ δέκα μέτρα ποὺ τὸν χωρῆσαν στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὸν Πάντσο, γίνονται πέντε, τέσσερα... τρία...

Ἐτοιμάζει κιόλας τὸ τόμαχοουκ, σηκώνοντάς το ψηλὰ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ χτυπήσῃ...

Τὰ μάτια του ἀστράφτουν.

Τὰ δόντια του τρίζουν ἀπὸ μανία!...

Ὁ Ζορρό
στὴ ζούγκλα

ΤΗΝ προηγούμενη νύχτα ὁ Ζορρό πῆγε στὴν Κάζα ντὲς Ὁμπρες, στοὺς παλιὸ μισογκρεμισμένο κάστρο ποὺ

ὅλοι λένε πῶς εἶναι στοιχειωμένο καὶ γι' αὐτὸ κανεὶς στὴν περιοχὴ δὲν τολμᾷ νὰ τὸ πλησιάσῃ.

Μέσα στοὺς ἐρειπωμένο αὐτὸ οἰκοδόμημα ζῆ ὁ Πάντσο Γίγαντας ὁ βοηθὸς του καὶ εἶναι καὶ τὸ «κρυφὸ ἀεροδρόμιον» τοῦ ὑπέροχου αὐτόγουρου τοῦ μασκοφόρου Ἐκδικητή.

Ἀκριβῶς μάλιστα τὸ «Μαῦρο Πουλί» εἶναι ὁ λόγος ποὺ ὁ Ζορρό πῆγε στὴν Κάζα ντὲς Ὁμπρες.

Τὸ ἐλικόπτερο ἔχει πάθει μεγάλες ἀβαρίες κατὰ τὴν τελευταία τριήμερη περιπέτειά του στὴν παρθένα ζούγκλα τοῦ Ἀμαζονίου.

Ξέρει πῶς ὁ Πάντσο Γίγαντας εἶναι καλὸς μηχανικὸς καὶ μπορεῖ νὰ τοῦ ἐπιδιωρθώσῃ τὶς βλάβες μόνος του ἀλλὰ ἀφ' ἑνὸς εἶναι καὶ λιγάκι κουτὸς ὁ κακομοίρης — νὰ μὴ ἀνακοινωθῇ παραέξω! — καὶ δεύτερον ἴσως νὰ χρειαστοῦν ἀνταλλακτικὰ ποὺ δὲν τὰ ἔχει καὶ ποὺ ὁ Ζορρό θὰ πρέπει νὰ τὰ παραγγεῖλῃ μὲ τὸν μυστικὸν τρόπο ποὺ ἔχει φέρει καὶ ἄλλα τὰ ὑπόλοιπα ὡς τώρα.

Μιὰ ἔκπληξις ὅμως πρώτου μεγέθους — ἀφοῦ ποτὲ ἄλλη φορὰ δὲν εἶχε ξανασυμβῆ τὸ ἴδιο πράγμα — περίμενε τὸν μασκοφόρο Τιμωρὸ στοὺς Σπίτι τῶν Ἰσκιων:

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ἔλειπε ἀπ' αὐτό!

Τὴν πρώτη στιγμὴ τοῦ ἤρθε ἓνας ὠκεανὸς ἀπὸ ἀπαισιόδοξες σκέψεις τοῦ Ζορρό.

Τὸν ξέγραψε κιόλας ἀπὸ

τούς ζωντανούς και παραλίγο ν' αρχίση νά τόν κλαίη.

Ἔφερε ἄνω κάτω ὀλόκληρο τὸ παλιὸ κάστρο — πῆγε ἀκόμα καὶ στὶς πιὸ ἀπόμερες καὶ σκοτεινές, ἐρειπωμένες γωνιές του, ποὺ ἤξερε πῶς ὁ νάνος δὲν πλησίαζε ποτὲ δι' εὐνοήτους λόγους—ἀλλὰ τοῦ κάκου...

Ἦστερα ὁ Ζορρό, μετὰ τὴν πρώτη του ταραχὴ — γιὰτὶ ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητὴς ἀγαπάει πάρα πολὺ τὸν φοβητσιάρη βοηθό του, ποὺ τὸν ὑπηρετεῖ μὲ τόση ἀφοσίωσι καὶ καταφέρνει καὶ τὸν κάνει νὰ γελάη στὶς πιὸ δύσκολες στιγμὲς τους — κάθησε νὰ τὸ σκε

φθῆ τὸ πράγμα πιὸ ψύχραιμα.

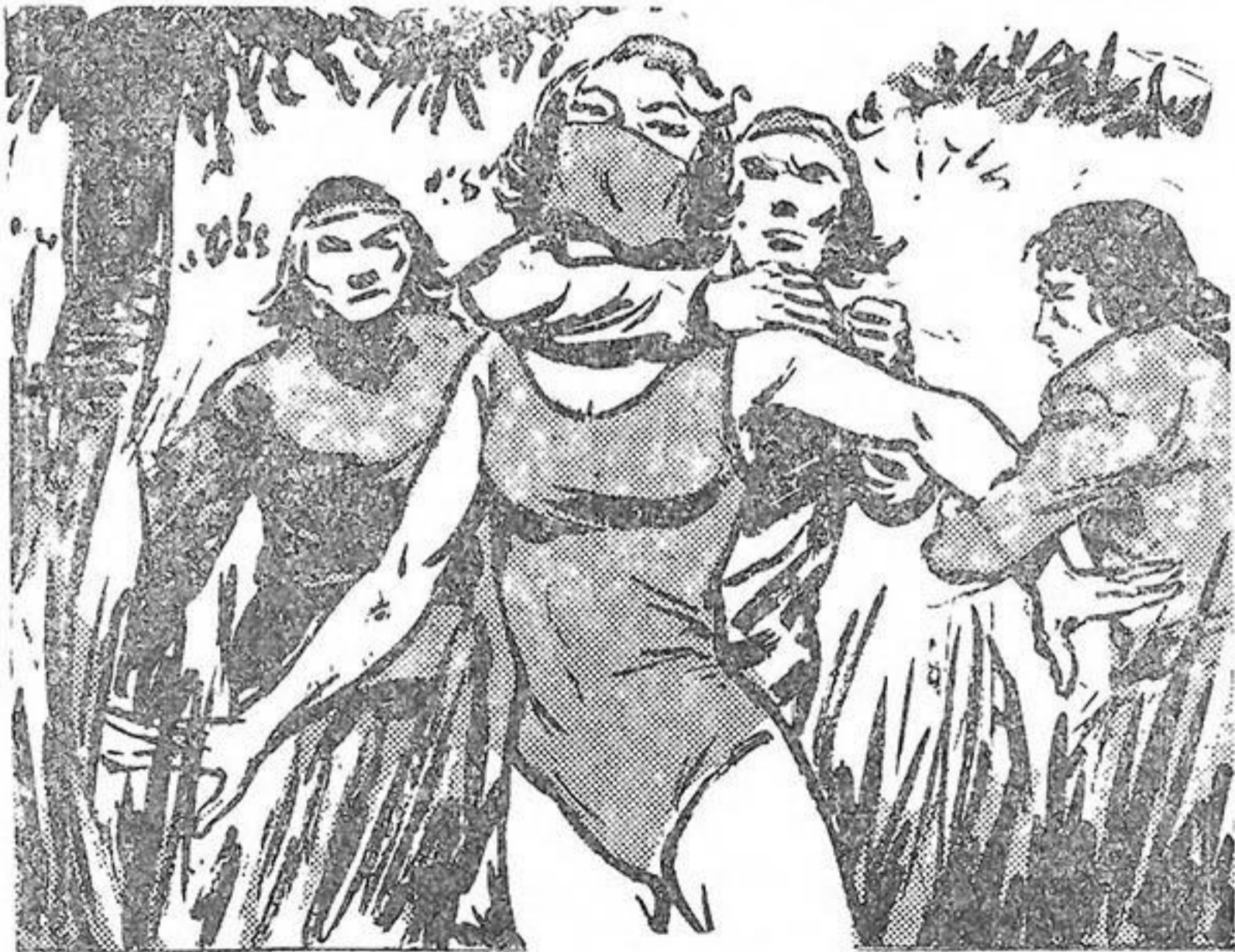
Ἡ ἀπουσία τοῦ Πάντσο Γίγαντα ἦταν μεγάλο μυστήριο.

Στὸ δωμάτιό του δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀνωμαλία.

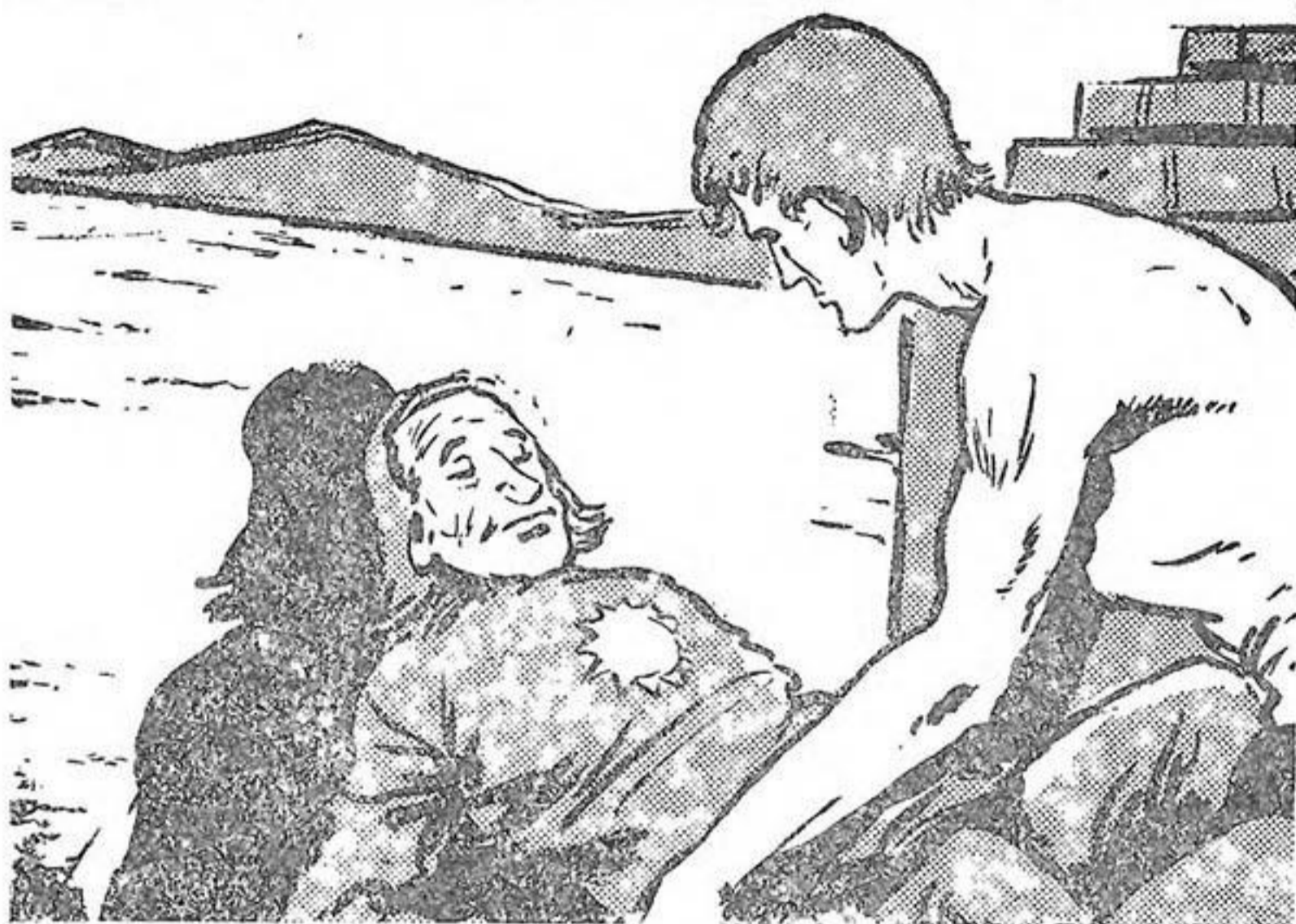
Στὸ ἐργαστήριό τὸ ἴδιο.

Τὸ Μαύρο Πουλί βρισκόταν ἀνέπαφο στὴ θέσι του καὶ μάλιστα ἦταν καὶ πλυμένο ἀπὸ τὶς λάσπες καὶ μὲ καινούργια λάδια στὴ μηχανή.

«Ἐχει γούστο νὰ βγῆκε μόνος του στὴ ζούγκλα γιὰ βόλτα», συλλογίστηκε ὁ Ζορρό κινδυνεύοντας νὰ τρελλαθῆ. «Ἐχει γούστο νὰ ἔπαψε νὰ εἶναι τόσο φοβητσιάρης

Τρία ζευγάρια ἀτσαλένα χέρια τὴν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μπράτσα.

— 'Η ψυχή σου... είναι φυλακισμένη!...

καὶ νὰ τὸν δῶ σὲ λίγο ν᾿ρχεται καὶ νὰ μὸυ λὲη πῶς βγῆκε λίγο νὰ πάρη ἀέρα!...»

Ἀπόμεινε στὸ δωμάτιο τοῦ Πάντσο μὲ τὴν προσωρινὴ ἀπόφασι νὰ τὸν περιμένῃ νὰ γυρίσῃ. μιὰ πού δὲν μπορούσε νὰ κάνῃ τίποτ' ἄλλο γιὰ τὴν ὥρα.

Περίμενε - περίμενε, τίποτα!

Ὁ Πάντσο δὲν φαινόταν.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια τοῦ μασκοφόρου Ἐκδικητοῦ ἔλαιψαν περίεργα.

Τὰ φρύδια τοῦ ἀνασηκώθηκαν ἀπὸ τὴν ἀπορία τόσο πολύ... πού φάνηκαν ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος τῆς χρυσῆς μάσκας τῶν Ἰνκας πού φοράει πάντα!

Ἐπάνω σ' ἓνα τραπεζάκι ἐκεῖ μπροστά του, ὁ Πάντσο τὸ χρησιμοποιεῖ γιὰ κομοδίνο, πλάϊ στὸ κρεβάτι του, εἶναι ἓνα κλειστὸ φάκελλο!

Ἀπ' ἔξω γράφει μὲ χοντρά γράμματα:

«Νὰ δοθῆ τοῦ... Ζορροῦ!»

Κι' ἀπὸ κάτω μὲ κεφαλαῖα:

«ΙΔΙΟΧΕΙΡΩΣ»!

Τὸ παίρνει μὲ ἀνυπομονησία καὶ τὰ βάζει μὲ τὸν ἑαυτό του πού δὲν τὸ πρόσεξε τόσες ὥρες ἐκεῖνο τὸ γράμμα.

Ἴσως νὰ χρειαζόταν νὰ κάνῃ πιὸ γρήγορα γιὰ νὰ σώσῃ τὸν δύστυχο φίλο του...

Ἴσως τώρα νὰ εἶναι πολὺ ἀργά.

Τὰ χέρια τοῦ ἔτρεμαν καθῶς ἔσκιζε τὸ φάκελλο κι' ἔ-

βγαζε από μέσα τὸ λευκὸ καρτί.

Τέλος ξεδίπλωσε τὸ σημείωμα καὶ διάβασε αὐτά:

«Ζορράκι,

Σ' ἄκουσα ἐχτὲς νὰ λὲς πὼς θὲς τὸν μαντιοάχαλο τὸν Ἔλ Ρέϋ καὶ λοιπὸν ἀποφάσισα νὰ πάω στὴ ζούγκλα καὶ νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ σοῦ τὸν φέρω δῶρο γιὰ τὰ γεννέθλιά σου!

Μόνο εἰδοποίησέ με μ' ἓνα σημείωμα ἂν θέλῃς νά... σοῦ τὸν τυλίξω καὶ νὰ σοῦ τὸν στείλω σπίτι ἢ θὰ ἔρθῃς νὰ τὸν βρῇς ἐδῶ!

Ὅ,τι προτιμεῖς!

Μετὰ τιμῆς
ΠΑΝΤΣΟ ΓΙΓΑΝΤΑΣ
«ἀρχιμηχανικός!»

Ὁ Ζορρό μόλις διάβασε τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ γράμμα ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σταματᾷ ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Κατάλαβε ὅτι τώρα πιά, μόνο μὲ πάρα πολὺ μεγάλη τύχη θὰ μπορούσε νὰ γλυτώσῃ τὴ ζωὴ τοῦ ἄτυχου φίλου του, ποὺ ἔχοντας πλήρη ἀγνοία τοῦ κινδύνου, πῆγε μόνος του μέσα στὴ φοβερὴ ζούγκλα τοῦ Ἀμαζονίου...

Χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε στιγμή ὁ μασκοφόρος Τιμωρός, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι χθὲς ἀκόμα γύρισε ἀπὸ τὴ μεγάλη του περιπέτεια στὴ ζούγκλα καὶ πὼς ἐκεῖνο τὸ ἴδιο μεσημέρι εἶχε ὀρμήσει μὲς στὸ δωμάτιό του ὁ Περέθ, ὅταν μόλις εἶνε προλάβει νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι του. τρέχει στὸ Μαῦρο Πουλί ἀλαφιασμένος.

Οὔτε ἐδῶ συλλογίζεται ὅτι

τὸ ὑπέροχο αὐτὸ μηχανήμα ἴσως ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐπιδιόρθωσι πρὶν ἀπὸ τὴν καινούργια του πτήσι, μετὰ ἀπὸ τόριες ταλαιπωρίες ποὺ πέρασε μέσα στὴν τρομακτικὴ χθεσινὴ θύελλα...

Ἀνεβαίνει στὴ θέσι τοῦ πιλότου πατώντας τὸν μοχλὸ ποὺ ἀνεβάζει τὸ σκάφος στὴν κορφή τοῦ πύργου τῆς Κάζαντες Ὀμπρες.

Ἀπὸ ἐκεῖ πάνω τὸ ἀθόρυβο πουλὶ τὸν οὐρανῶν, ὑψώνεται μὲ ἐκπληκτικὴ ταχύτητα καὶ ρίχνεται πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς ζούγκλας...

Ἀλλὰ κι' ἂν ψάχνῃ ὀλόκληρη τὴ νύχτα κι' ἂν τὰ ὑπερφυσικὰ μάτια του μπορούν νὰ βλέπουν καὶ μέσα στὸ σκοτάδι σὰν νὰ εἶναι μέρα, μ' ὅλ' αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν Πάντσο Γίγαντα, ποὺ ἔχει λιποθυμίσῃ ὅπως εἶδαμε καὶ εἶναι γαίμενος κάτω ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους...

Ὡστόσο ἀκόμα κι' ὅταν ἔρχεται τὸ πωῖ ὁ Ζορρό δὲν τὸ βάζει κάτω.

Δὲν θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ ζούγκλα ἂν δὲν βρῇ ἔστω καὶ νεκρὸν τὸν ἀγαπημένον του βοηθό.

Δὲν σκέπτεται τὴν ἐπικίνδυνον ἀπουσία του ἀπὸ τὸ κτήμα του.

ἔχει ἐμπιστοσύνη στὸν πιστό του γέρο - Φερνάντο ὅτι θὰ τὰ καταφέρῃ νὰ τὸν δικαιολογήσῃ ἂν χρειαστῇ.

Τέλος ἀπὸ ψηλὰ διακοίνει κάτι ποὺ ἴσως εἶναι ἓνα ἴχθυος ποὺ θὰ τὸν ὀδηγήσῃ κοντὰ στὸν κωμικὸ φίλο του:

Βλέπει τὸν νεκρὸ Ἰνδιάνο ληστή, πού σκοτώθηκε ἀπὸ τὸ χτύπημα τῆς οὐράς τοῦ κροκοδείλου καὶ φυσικὰ καὶ τὸ σκοτωμένο τέρας πού εἶναι πεσμένο κοντά του.

Ἀποφασίζει νὰ κατεβῆ στὴ ζούγκλα καὶ νὰ ψάξῃ μὲ τὰ πόδια ἐκείνη τὴν περιοχὴ.

Ψάχνει γιὰ ἓνα ξέφωτο ν' ἀφήσῃ τὸ Μαύρο Πουλὶ καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τὸ βρῆ κι' αὐτὸ λίγο παρακάτω.

Σὲ δυὸ λεπτὰ βρίσκεται κοντὰ στὸ πτώμα τοῦ Ἰνδιάνου ληστή καὶ τὸ ἐξετάζει μὲ πολὺ μεγάλη περιέργεια.

Βλέπει ὅτι ἐκεῖνο πού τὸν ἔχει σκοτώσει εἶναι ἡ οὐρὰ τοῦ κροκοδείλου, δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ ἰδῆ τί εἶναι ἐκεῖνο πού ἔχει σκοτώσει τὸν τερατώδη κροκόδειλο.

Τέλος βλέπει λίγο αἷμα πού ἔχει τρέξει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ τέρατος ὅπως τὸ κεφάλι του ἔχει γείρει στὸ πλάϊ.

Ὁ Ζορρὸ πιάνει μὲ τὰ ἥρακλεια χέρια του τὶς δυὸ μασέλες τοῦ νεκροῦ κροκοδείλου καὶ ὕστερα ἀπὸ μεγάλη προσπάθεια καταφέρνει καὶ τὶς ἀνοίγει.

Βλέπει τὸ βέλος πού εἶναι καρφωμένο στὸ βάθος τοῦ λαιμοῦ του καὶ ἀνατριχιάζει.

Γνωρίζει πολὺ καλὰ ὁ μισοκοφόρος Ἐκδικητὴς τὰ τρομερὰ αὐτὰ δηλητηριασμένα βέλη τῶν ἀγρίων Ἰνδιάνων ληστών.

Ἀφίνει τὸν κροκόδειλο καὶ παρατηρεῖ πάλι μὲ πολὺ μεγάλη περιέργεια τὸν Ἰνδιάνο.

Ψάχνει τοῦ κάκου μὲ τὸ

βλέμμα ν' ἀνακαλύψῃ τὸ τόξο μὲ τὸ ὁποῖο ρίχτηκε ἐκεῖνο τὸ βέλος πού σκότωσε τὸν κροκόδειλο.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια του πετοῦν ἀστραπές.

«Ἴσως ὁ Πάντσο νὰ ἦταν ἐδῶ, συλλογίζεται. Ἴσως ἐκεῖνος νὰ πῆρε μαζί του τὸ τόξο μὲ τὰ δηλητηριασμένα βέλη!... ὦ!... Πάδρε ντέλ Ντίος!... Θὰ τὸν προλάβω ἄραγε τὸν δύστυχο;»

Ἀρχίζει μὲ μανία πραγματικὴ νὰ ψάχνῃ ὀλόγυρα.

Τὰ μάτια του πετοῦν ἀστραπές.

Σ' ἓνα σημεῖο τῆς γῆς πού τὰ χορτάρια ἔχουν ἀφήσει λίγη γῆ ξεσκέπαστη καὶ τὸ χῶμα εἶναι γυμνό, βλέπει τὸ ἀποτύπωμα ἑνὸς παπουτσιοῦ.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία...

Μόνον ὁ Πάντσο θὰ μπορούσε νὰ φορᾷ παπούτσια σ' αὐτὸ τὸ μέρος, πού ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι γυρνοῦν ξυπόλητοι.

Γυρίζει κι' ἀρχίζει τρέχοντας νὰ ἀκολουθῆ τὰ ἴχνη πού ἔχει ἀφήσει στὸ πέρασμά του ὁ ἀνεκδιήγητος βοηθός του.

Δὲν εἶναι καθολοῦ δύσκολο γι' αὐτὸν πού εἶναι ἓνας ἄριστος ἰχνηλάτης, καθὼς μάλιστα καὶ τὰ ἴχνη εἶναι πολὺ πρόσφατα.

Βλέπει μὲ ἀνησυχία πὼς ὁ Πάντσο ἔχει πάρει τὸν δρόμο γιὰ τὴ μυστικὴ χώρα τῶν ἱερέων τοῦ Ἡλίου, ὅπου ὑπάρχουν φήμες πὼς ὁποῖος πῆγε δὲν ξαναγύρισε ποτὲ ζωντανός!...

Ἡ καρδιά του σφίγγεται καὶ βιάζει τὰ βῆμα του.

Κάποιο βαρὺ ἀτικείμενο τὸν χτυπάει στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ του.

Εἶναι τόσο βιαστικός που δὲν βλέπει τὴν παγίδα — μιὰ παγίδα που ἴσως ἂν δὲν βιαζόταν νὰ μποροῦσε νὰ τὴν παρατηρήσει στὴ διαρύθμισι τῶν χόρτων μπροστά του, τὸ ἔμπειρο μάτι του...

Ἐπὶ τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του ἡ γῆ βουλιάζει ἄξαφνα...

Τὰ χόρτα που εἶναι ἀπλωμένα μαζί με κλαδιὰ στὸ ἔδαφος, τσακίζουν καὶ σπᾶνε.

Πέφτει πολὺ ἄσχημα στὴν προσπάθεια που κάνει μάτια νὰ συγκρατηθῆ.

Βρίσκεται μέσα σ' ἓνα μεγάλο καὶ βαθὺ λάκκο καὶ τὸ κεφάλι του χτυπάει με φόρα σὲ μιὰ πελώρια πέτρα.

Τὰ μάτια του βασιλεύουν.

Χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

Εἶναι μέσα σὲ μιὰ παγίδα ἀπὸ ἐκεῖνες που στήνουν οἱ κυνηγοὶ ἀγρίων θηρίων, γιὰ νὰ πιάνουν ζωντανὰ μεγάλα ζῶα, ὅπως τὸ «γκριζλί» — ἡ τρομερὴ γκριζα ἀρκούδα τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου...

Νέα ἐκστρατεία

Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ τῆς ἀστυνομίας τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ, γύρισε πραγματικὰ μανιασμένος στὸ Διοικητήριο τοῦ Ἐλ Χόκλο.

Δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ χωνέψει τὸ πάθημά του.

Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ ἔχη γελαστῆ τόσο πολὺ;

Μάσαγε τὰ μουστάκια του, δάγκωνε τὰ χεῖλια, ἔσφιγγε τὶς γροθιές του, βλαστημοῦσε δυνατὰ ἀλλὰ μ' ὅλα αὐτὰ δὲν γινόταν τίποτα.

‘Ο καϋμός του δὲν μπορούσε νὰ τοῦ περάσῃ.

Μπήκε στὸ γραφεῖο του, κλείστηκε μέσα καὶ εἶπε νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσῃ κανεὶς, μακάρι νὰ ἐπρόκειτο νὰ τινάχτοῦν στὸν ἀέρα.

Ξάπλωσε στὴ βαθειὰ πολυθρόνα του, ἀκούμπησε τὶς ποδιάρες του πάνω στὸ γραφεῖο καὶ ἔμεινε σ’ αὐτὴ τὴ στάσι μασουλῶντας ἀκόμα τὰ μουστάκια του καὶ πιπιλῶντας τὰ δάχτυλά του ποὺ εἶναι κοντὰ καὶ χοντρά σὰν λουκάνικα!

Ξαφνικὰ ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου καὶ κάποιος μπήκε χωρὶς νὰ χτυπήσῃ.

Πετάχτηκε μὲ γουρλωμένα μάτια ἐπάνω ὁ Περὲθ καὶ τὸ πρόσωπό του μέσα σὲ μιὰ στιγμή ἔγινε ἀπὸ κατάχλωμο - κατακόκκινο!

— Ποιὸς δαίμονας εἶναι; οὐρλιαξε μὲ μανία. Δὲν εἶπα νὰ μὴν ἀνοίξῃ κανεὶς καὶ νὰ μὴν τολμήσετε νὰ μέ... Ἐσὺ εἶναι, γλυκειά μου Ροζίτα; Νόμισα πὼς ἦταν κανεὶς ἀπ’ αὐτοὺς τοὺς χαμάληδες!

Ἡ κόρη του τοῦ χαμογέλασε καθὼς ὁ χοντρο - Περὲθ ξαναγύριζε στὴν ἀρχικὴ του θέσι μὲ τὶς ποδιάρες του ἐπάνω στὸ γραφεῖο.

— Δὲν πρέπει νὰ μιλάς ἔτσι γιὰ τοὺς ἄντρες σου, μίο πάδρε!, τοῦ εἶπε χαϊδευτικά. Σκέψου νᾶναι αὐτοὶ χαμάληδες, τί θᾶσαι ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ ἀρχηγός τους!...

‘Ο Περὲθ ξαναχλώμιασε.

— Ροζίτα!, μουγγρίζει τρέμοντας. Πὼς μιλάς ἔτσι

Ἡ κόρη τοῦ Περὲθ παίρνει τὸ τραῖνο γιὰ τὸ "Ἐλ Πάσο.

στον πατέρα σου, κόρη μου;

— Δὲν ἤθελα νὰ πῶ τίποτα κακὸ γιὰ σένα, μίο πάδρε, φώναξε ἡ κοπέλλα χαμογελῶντας. Προσπάθησε μόνο νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς ὅτι δὲν κάνει νὰ λὲς τέτοια πράγματα γιὰ τοὺς ἄνδρες σου!

— Τοὺς ἄνδρες μου!, τσίριξε ὁ Περὲθ κατακόκκινος. Τοὺς ἄντρες! Ποῦ τοὺς εἶδες τοὺς ἄντρες; Αὐτοὶ εἶναι ρεμάλια!... Ἐπρεπε νά'χω ἀληθινούς ἄντρες στὶς διαταγές μου καὶ τότε θὰ σοῦ ἔλεγα ἐγώ, κόρη μου, ἂν θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τριγυρίζουν στὴ ζούγκλα ἐκεῖνα τὰ τέρατα, ὁ Ζορρό καὶ ὁ Ἔιλ Ρέϋ καὶ ἐκείνη ἡ... ἡ... Νάγια τέλος πάντων!

Ἡ κοπέλλα δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὰ γέλια της.

— Μὰ γιατί δὲν τοὺς χωνεύεις τόσο πολὺ τέλος πάντων;

Ὁ Περὲθ κοντεύει νὰ πάθῃ ἀποπληξία.

— Γιατί δὲν τοὺς χωνεύω; γρυλλίζει. Τί σοῖ ἐρώτησις εἶναι κι' αὐτή; Πῶς δηλαδή νὰ τοὺς χωνέψω; Δὲν εἶναι ἐκτὸς νόμου αὐτοί, κόρη μου; Δὲν εἶμαι ἀστυνόμος ἐγώ, καλή μου Ροζίτα, γλυκειά μου κορούλα, ποὺ νὰ μὲ πάρῃ καὶ νὰ μὲ σηκώσῃ, ἔπρεπε δηλαδή, κατὰ τὴ γνώμη σου νὰ τοὺς ἀγαπῶ; Πῶς τὸ καταλαβαίνεις αὐτό;

— Δὲν εἶπα τέτοιο πράγμα, μίο πάδρε! Νὰ τοὺς κυνηγήσῃς καὶ νὰ τοὺς πιάσῃς ἀλλά... ψύχραιμα!

— Ψύχραιμα, ἔ;

— Ἀκριβῶς! Ἄν μπορέσῃς τοὺς ἐπιάσῃς! Ἄν δὲν μπορέσῃς, σοῦ ξεφύγανε! Αὐτὸ εἶναι!

— Αὐτὸ εἶναι ἔ; Μπράβο, Μπράβο, Ροζίτα!... Καὶ γιατί μὲ πληρώνει τὸ Κράτος σὲ παρακαλῶ;

— Γιὰ νὰ φορᾷς τὴ στολή, μίο πάδρε καὶ νὰ λέμε πῶς ὑπάρχει ἀστυνομία στὸν τόπο!

Ὁ Περὲθ πάει νὰ πνιγῇ ἀπὸ τὸ κακὸ του ποὺ ἀκούει τέτοια τρομερὰ πράγματα ἀπὸ τὸ στόμα τῆς κόρης του ποὺ τὴν ἔχει μονάκριβη καὶ ποὺ τῆς ἔχει τόσο μεγάλη ἀδυναμία.

— Ἄσε με, μικρούλα μου! λέει ἀπαρηγόρητος. Ἄσε με γιατί δὲν μπορῶ νὰ ἔχω καὶ ἄλλες πίκρες αὐτὴ τὴ στιγμή!... Ἀρκετὰ σκασμένος εἶμαι!...

— Σκασμένος; ὦ, μίο πάδρε! Μπορῶ νὰ κάνω τίποτα ἢ καῦμενούλα, γιὰ νὰ γλυκάνω τὸν πόνο σου;

— Ἄπα! Δὲν γίνεται τίποτα!... Τίποτα!... Χίλιοι σατανάδες! Θὰ τῶβαζες ποτὲ μὲ τὸν νοῦ σου, γλυκειὰ Ροζίτα;

— Τί πράγμα μίο πάδρε;

— Πάει! Εἶναι ὀριστικό! Εἶναι ἀμετάκλητο! Πρέπει νὰ τὸ παραδεχτῶ αὐτὴ τὴ φορά, ὅσο κι' ἂν ἤμουνα βέβαιος! Εἶναι σὰν νὰ θέλω νὰ παραδεντῶ πῶς ἐγὼ δὲν εἶμ' ἐγώ!

— Μὰ τί πράγμα τέλος πάντων; ρωτᾷ κατάπληκτη γιὰ τὰ λόγια του ἡ μοναχοκόρη του.

— Κι' όμως πρέπει να παραδεχτώ πώς έτσι είναι! Τέλειωσε! "Ημouνα τρελλός! Αυτό 'ναι ὄλο! "Ημouνα θεό-τρελλος! Τὸ κατάλαβες... φοραδίτσα μου;

— Μίο πάδρε!

— Τί θές να μάθης, μικρή μου; Δέν καταλαβιάινεις τί τοῦ λέω; Τέλειωσε: 'Ο Ζορρό δέν εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο μὲ τὸν Δὸν Πάμπλο Ντελόρο!

— Παλιὰ δουλειά!

— Τί!!!

— Εἶπα: Παλιὰ δουλειά!

— Δέν ντρέπεσαι πιά, Ροζίτα μία, να πηγαίνης συνενῶς κόντρα στὸν δυστυχισμένο τὸν πατέρα σου; Πῶς παλιὰ δουλειά, ἀφοῦ μόλις σήμερα καὶ μάλιστα πρὶν λίγη ὥρα βεβαιώθηκα γι' αὐτό!

— 'Εγὼ όμως ἔχω βεβαιωθῆ ἔδῶ καὶ καιρῶ! "Ηταν ποτὲ δυνατὸν ὁ Ζορρό κι' αὐτὸς ὁ... χλιαρὸς τύπος να ἔχουν καμμιά σχέσι ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον;

— Χά! Αὐτὸ εἶναι ἴσα-ἴσα ἢ πονηριά του, τοῦ καινάγια. Μ' αὐτὸ πάει να μᾶς ξεγελάση ἀλλὰ δέν θὰ τὸ φάη!

— Μὰ τώρα δὰ δέν ἔλεγες, μίο πάδρε, πῶς δέν ἔχει καμμιά σχέσι μὲ τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας;

— Ναί... Βέβαια! "Εχεις δίκιο!... Βλέπεις τί ἔπαθα μ' αὐτόν; Τόσον καιρὸ δέν εἶχαι καμμιά ἀμφιβολία πῶς ἦταν ἐκεῖνος!... Τώρα στὰ καλὰ καθούμενα, δέν ἔχω πιά καμμιά ἀμφιβολία πῶς δέν εἶναι! Τὸ θεωρεῖς εὔκολο να τὸ συ-

νηθίσω; "Ολο τὸ ξεχνάω καὶ μοῦ ξεφεύγει!... "Α, τὸν ἄτιμο, δέν θὰ τὸν πιάσω; "Α! Αὐτὸ εἶναι!

Τὰ μάτια τοῦ σενιὸρ Περὲθ ἀστράφτουν ἄγρια.

'Ακόμα καὶ ἡ κόρη του ἡ Ροζίτα ποῦ τὸν ξέρει τόσο καλά, τρομάζει!

Μουμουρίζει:

— Τί τρέχει, μίο πάδρε;

— 'Αφοῦ δέν εἶναι ὁ Ντελόρο, μουγγρίζει ὁ Περὲθ, τότε θὰ πῆ πῶς δέν βρίσκεται αὐτὴ τῆ στιγμῆ στὸ κτῆμα του στὴν 'Αθιέντα ντέλ Σόλ!

— Μά... φυσικά!

— Φυσικὰ ἔ; Καὶ λοιπὸν τότε θὰ πῆ ὅτι βοίσκεται μέσαι στὴ ζούγκλα!

— Μά... φυσικά! Γι' αὐτὸ τὸν λένε καὶ Ζορρό τῆς ζούγκλας!... "Ολο ἐκεῖ δέν τὸν συνιαντᾶς, μίο πάδρε;

— Ναί, ὄλο ἐκεῖ ἀλλὰ ἔλεγα πῶς τὸ κρησφύγετό του ἦταν στὸ κτῆμα τοῦ Ντελόρο! Τώρα όμως ποῦ ὁ Ντελόρο δέν εἶναι ὁ Ζορρό, θὰ πῆ πῶς οὔτε τὸ κτῆμα του εἶναι τὸ καταφύγιο αὐτοῦ τοῦ καταραμένου!

— Μὰ βέβαια δέν θᾶναι!

— Καὶ ὁ Ζορρό θᾶναι στὴ ζούγκλα!

— Δέν τῶπαμε;

'Ο Περὲθ δέν ἀπαντάει αὐτῆ τῆ φορά.

Βάζει τὶς φωνές.

Χτυπάει τὰ χέρια του στὸ γραφεῖο.

Παιτάει τὰ κουδούνια ποῦ εἶν' ἐκεῖ πάνω.

'Η πόρτα ἀνοίγει.

Μπαίνει ένας ύπαιξιωματικός.

— Έξω!, ούρλιάζει μανιασμένος ο Περέθ. Έξω, ήλιθιε! Δεν είπα να μη μ' ένοχλήση κανείς;

— Μά... σενιόρ!... Έσείς χτυπήσατε τὸ κουδούνι!... Χτυπήσατε συναγερμό!

— Συναγερμός θὰ πῆ νὰ βγῆτε ἔξω κι' ὄχι νὰ ῥθετε μέσα!... Νὰ ἐπανδρώσετε τὸ ἑλικόπτερο ἀμέσως!... Μὴν κάθεται! Μὴν κάθεται στιγμὴ γιατί θὰ σὲ λαρυγγώσω! Ξεκινᾶμε γιὰ τὴ ζούγκλα!

Οὐδέποτε στὴν ἱστορία ὁ χοντρο - Περέθ εἶχε ἐκιμανῆ τόσο φοβερά.

Τρέμοντας καὶ κατάχλωμος ὑποχώρησε καὶ ἔξαφανίσθηκε ὁ ὑπαιξιωματικός.

Ἀπ' ἔξω ἀκούγονται ἄλλα κουδούνια καὶ σειρήνες.

Τρέχουν οἱ ἄντρες μὲ τὰ ὄπλα τους στὰ χέρια.

Ἡ Νάγια κυττάζει τὸν τρομερὸ πατέρα της σὰν χαμένη.

— Ποῦ θὰ πᾶς, μίο πάδρε; ρωτᾶει ἀναστατωμένη.

— Θὰ πᾶω στὴν ζούγκλα, κόρη μου! Τώρα ποὺ εἶν' αὐτὸς στὰ σίγουρα ἐκεῖ πέρα, θὰ πᾶω καὶ θὰ τὸν βρῶ!... Καὶ τώρα μάλιστα ποὺ ξέρω πὼς δὲν εἶναι ὁ Ντελόρο, ἂν θές νὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικό, μὲ πολὺ μεγαλύτερη χαρὰ θὰ τοῦ φυτέψω μιὰ σφαῖρα ἀπὸ μακριὰ γιὰ νὰ ἡσυχάσω ἀπὸ δαῦτον!

Ἡ ἀποφασιστικότης τοῦ Περέθ εἶναι κάτι ποὺ δὲν θὰ μπορούσε κανείς νὰ τὸ περι-

μένη ἀπ' αὐτόν.

Ἡ Ροζίτα ἔχει γίνεи κατάχλωμη ἀλλὰ ἡ μανία τοῦ πατέρα της εἶναι τόση ποὺ δὲν τὸ προσέχει.

— Μίο πάι... πάει νὰ πῆ, ἐκεῖνος ὅμως τὴν κόβει ἀπλῶνοντας ἀνοιχτὴ τὴν παιλάμη του μπρὸς στὸ στόμα της:

— Τσιμουδιά! Μὴ μοῦ πῆς νὰ ὀδηγήσης τὸ ἑλικόπτερο γιατί θὰ σὲ κλείσω σὲ κανένα κελλί... Τ' ἀκουσες, Ροζίτα μία; Τὴν ἄλλη φορὰ παρὰ λίγο νὰ σὲ πάρω γιὰ Νάγια καὶ νὰ σὲ καθάρισω! Ξεμπέρδεψε! Δεν ἔχει νὰ ξανάρθῃς μαζί μας!... Ὁρκίστηκα νὰ δώσω τὴ ζωὴ μου γιὰ τὴν Ὑπηρεσία. Ὅχι καὶ τὴ δική σου ὅμως!... Θὰ κάτσης στὸ σπίτι σὰν καλὸ κορίτσι καὶ θὰ περιμένης νὰ σοῦ φέρω τὴ συμπαθείά σου τὸν Ζορρό, μὲ τὰ σίδερα στὰ χέρια! Ἐξηγηθήκαμε;

— ὦ, μίο πάδρε!...

— Τσιμουδιά!...

— Κιαλά! Τότε κι' ἐγὼ θὰ φύγω!

Ὁ Περέθ κοντοστέκεται.

— Θὰ φύγῃς; Καὶ ποῦ θὰ πᾶς; ρωτᾶει μὲ ἀπορία.

Ἡ κοπέλλα προσποιεῖται τὴ θυμωμένη καὶ τὴν προσποιεῖται ὑπέροχα.

Τὰ μάτια της πετοῦν κανονικὲς ἀστραπές.

— Νομίζεις ὅτι κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος, μίο πάδρε; φωνάζει ὑστερικὰ. Νομίζεις ὅτι μπορῶ νὰ κάθωμαι συνεχῶς κλεισμένη μέσα σ' ἓνα ἀστυνομικὸ φυλάκιο καὶ νὰ περιμένω νὰ δῶ ἂν θὰ γυρίση

ζωντανός ο πατέρας μου ή θα μου τον φέρουν ...ξεκοιλιασμένον από κανένα ινδιάνικο τόμαχοουκ;

‘Ο Περέθ ξεροκαταπίνει σ’ αυτό το σημείο.

Γουρλώνει τὰ μάτια του και φέρνει τὸ χέρι στην κοιλιά του ενώ νοιώθει νὰ παγώνη τὸ αἷμα του.

Πάει νὰ πῆ:

— Ροζίτα μία...

‘Η κόρη του ὅμως ἔχει πάσει φωτιά.

Τίποτε δὲν τὴν συγκρατεῖ.

— Θα πάω στὴ θεία μου τὴν Καρμελίτα!, φωνάζει. Θα πάρω τὸ τραῖνο και θα πάω νὰ μείνω μαζί της! Κι’ ὅταν σ’ ἀφήση καμμιά φορά ἡ ὑπηρεσία σου ἔρχεσαι κι’ ἐσύ νὰ μὲ δῆς και νὰ δῆς και τὴν καὶ μένη τὴν ξαδέρφη σου!

Τὸ πρόσωπο τοῦ χοντρο-Περέθ φωτίζεται.

‘Απὸ κεί πού εἶχε ἀνησυχήσει, ἀνακουφίζεται τελείως και λάμπει ἀπὸ χαρά.

— Νὰ πᾶς, κόρη μου!, τσιρίζει. Νὰ πᾶς μὲ τὴν εὐχή μου!... Και ποιός σου εἶπε νὰ μὴν πᾶς; Κι’ ἐγὼ ἄλλο πού δὲν θέλω!... Νὰ πάψης πιά νὰ φορᾶς παντελόνια και νὰ γυρίζης στὶς ζούγκλες! Νὰ γίνης σὰν ὅλα τὰ κορίτσια!... Νὰ πᾶς! Κι’ ὅταν βάλω στὸ χέρι αὐτὸν τὸν ἄτιμο τὸν Ζορρό, θάρθω κι’ ἐγὼ στὴ θεία σου νὰ σὲ πάρω και νὰ πάμε ἓνα μεγάλο ταξίδι οἱ δύο μας! Νὰ γνωρίσης τὸν κόσμο! Θέλεις;

‘Η Ροζίτα κουνάει θλιβερὰ τὸ κεφάλι της.

— Δηλαδή αὐτὸ τὸ ταξίδι δὲν θα τὸ κάνω ποτέ μου!, μουρμουρίζει.

— Γιατί;

— Γιατί κι’ ἐσύ δὲν προβλέπω ποτὲ νὰ πιάσης τὸν Ζορρό!...

‘Ο Περέθ μουγγρίζει σὰν ἄρκουδα ἀλλὰ δὲν ἔχει καιρὸ νὰ πῆ περισσότερα.

Κουνάει μόνο ἀπειλητικὰ τὴ γροθιά του και χύνεται ἔξω μανιασμένος, γιατί τὸ ἀεράγημα τὸν περιμένει ἔτοιμο στὸ ἐλικόπτερο.

Σὲ δυὸ λεπτὰ βρίσκονται ὅλοι στὸν ἀέρα και ἡ Ροζίτα μὲ τὴν ἀνησυχία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο τρέχει πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό...

Αὐτὸς πού πεθαίνει...

Ο ΕΛ ΡΕ·Υ· φθάνει στὸν μυστικὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ ‘Ηλίου.

Εἶναι χτισμένος σ’ ἓνα τεγνητὸ ξέφωτο πού εἶχαν δημιουργήσει κάποτε οἱ Τσέκοι, κόβοντας δέντρα ἀκριβῶς στὸ πιὸ πυκνὸ σημείο τῆς ζούγκλας, ὥστε κανεὶς νὰ μὴν μπορῆ νὰ ὑποπτευθῆ ἐκεῖ πέρα τὴν ὕπαρξι ἐνὸς ναοῦ.

Σὰν ὄρθιοι τοῖχοι ὑψώνονται ὀλόγυρα οἱ πανύψηλοι κορμοὶ τῶν αἰωνόβιων δέντρων.

Μὲς στὴ μέση τῆς πλατείας πού ἀνοίγεται μπροστὰ ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ μεγαλόπρεπου ναοῦ, βρίσκεται ἓνα πέτρινο βάθρο.

Πάνω σ' αυτό είναι ξαπλωμένος ένας μεγαλόσωμος άνθρωπος με άσπρα μαλλιά.

Γύρω του είναι μαζεμένοι, καιμιά πενηνταριά Τσέκοι ιερείς, με τὰ πρόσωπα και όλόκληρα τὰ κορμιά τους γεμάτα από τὰ πολύχρωμα «ίερὰ σημάδια» του θεού "Ηλίου.

Στις τρείς άκρες τής ίδιας πλατείας, είναι τρείς άλλοι ιερείς που βροντούν ρυθμικά με τὰ χέρια τους τρία πανάρχαια «ρακού».

Ό ήχος τών αλλόκοτων τυμπάνων ακούγεται σαν να έρχεται από κάπου πολύ μακριά, που μόλις ακούγεται. Όταν βρίσκεται κανείς μπροστά σ' αυτό τὸ θαύμα και τὸ βλέπει με τὰ μάτια του, φαντάζεται πὼς πρόκειται για «τρύκ» — πὼς ἴσως δηλαδή οί άνθρωποι εκείνοι κινούν τὰ χέρια τους χωρίς ν' άγγίζουν τὰ «ρακού» και τὰ τύμπανα ήχούν στην πραγματικότητα από μακριά... Μόνο που δέν θά μπορούσε ποτέ να υπάρχει τέτοιος συγχρονισμός στις κινήσεις και στον ήχο...

Ό γιγαντόσωμος "Ελ Ρέυ άφοβα ζυγώνει στο μέρος τών συγκεντρωμένων ιερέων.

Κι' εκείνοι όμως τον βλέπουν χωρίς έκπληξι ή άνησυχία.

Του άνοίγουν άθόρυβα και χωρίς κουβέντα χῶρο, να περάση ανάμεσά τους και να φτάση στο πέτρινο βάθρο που αναπαύεται ό "Ατάκ "Οάνα.

Ό βασιλιάς τής ζούγκλας στέκεται μπροστά σε δυο νέους άντρες που είναι μπρο-

στά άπ' όλους τους ιερείς, γονατισμένοι, έμπρός από τὸ βάθρο...

Εκείνοι σηκώνουν τὰ κεφάλια.

Τὰ μάτια τους συναντούν τὰ δικά του.

Τὰ μάτια του ένός είναι φιλικά και θλιμμένα.

Του δευτέρου τὸν κυττάζουν γεμάτα κακία!

Ό "Ελ Ρέυ δέν τὸ προσέχει.

Κυττάζει τὸν ξαπλωμένο "Ατάκ "Οάνα που ένα άνεπαίσθητο χαμόγελο σκάει στο πρόσωπό του καθώς τον έχει αντικρύσει.

Τὰ χείλια του σαλεύουν χωρίς δύναμι.

"Ενας ψίθυρος ακούγεται:

— Καλῶς ήρθες, "Ελ Ρέυ... Τόνομα αυτό έγώ σου τὸ έδωσα!... Θέλω να τὸ ψιθυρίσω τελευταία φορά πριν φύγω!... Στους άνεμους θά πετάξω ή ψυχή μου πάνω άπ' τ' άστέρια γοργά!... Τ' όνομα αυτό θά χασαχτή ανάμεσα στους Γαλαξίες: "Ελ Ρέυ!...

— "Ατάκ "Οάνα!..., ψελλίζει ό γίγαντας συγκινημένος νοιώθοντας ένα φοβερό συναίσθημα στην καρδιά του.

Εκείνος όμως τον κόβει με μιὰ ελάχιστη κίνηση του χεριού:

— Σε δευτερόλεπτα μετρείται ή ζωή μου!... Πρέπει να προλάβω να πῶ όσα έχω στην ψυχή μου... Η ψυχή πρέπει να πετάξω ανάλαφρα κι' ελεύθερη. "Αν έχουν μείνει λόγια άνείπωτα μέσα της, θά τήν βαραίνουν στο ταξίδι τών ά-

στεριών!.... Ξέρω τί σου συμβαίνει, "Ελ Ρέϋ!... Ξέρω πώς ή ψυχή σου είναι φυλακισμένη σ' έναν νόμο βαρύ!... Τò ξέρω από πάντα!.... Τώρα θά τò πώ!....

Ο γίγαντας τής ζούγκλας νοιώθει νά πνίγεται.

Με μάτια γουρλωμένα και καρδιά που πάει νά σταματήσει από τήν άγωνία άκούει τὰ τρομερά λόγια του 'Ατάκ 'Οάννα.

— Μίλησε!, ψελλίζει τρέμοντας με τήν ψυχή στο στόμα. Πες τί με βασανίζει...

— Πρίν άπ' αυτό θά πώ για τούς δυò γιουούς μου!... "Άκουσε, "Ελ Ρέϋ: 'Ο "Οντι είναι ο πρωτότοκος που θά γίνη άρχιερέας του "Εκον, του Θεού του "Ηλιου! 'Ο Χήθ είναι ο δευτερότοκος!... Του πρώτου ή καρδιά, λευκό περιστέρι... Του δεύτερου γεράκι που διψάει για αίμα!... Στόν άρίζοντα μαζεύονται μαύρα σύννεφα!... Τò βλέπω!... Τò χέρι σου, "Ελ Ρέϋ, μπορεί νά σταματήσει τήν καταιγίδα!... Κατάλαβες;

Σκύβει ο άγαλματένιος γίγαντας τò κεφάλι με σεβασμό.

— Κατάλαβα, 'Ατάκ 'Οάννα!...

— Τὰ Καλά Πνεύματα στόν δρόμο σου για πάντα, γιέ μου... Τώρα για σένα... 'Η ώρα περπατάει με άπλωτά βήματα όταν είναι για τò τέλος...

Ο "Ελ Ρέϋ τεντώνει τ' αυτιά του και σφίγγει τίσ γροθιές.

Πάει νά τρελλαθή από τήν άγωνία.

Φοβάται μήπως πεθάνει ο μεγάλος του δάσκαλος, πρίν προλάβη νά του πη τò τρομερό μυστικό...

'Η κατάσταση πραγματικά του γέρου είναι φοβερά κρίσιμη.

Βαρυανασαίνει...

Πνίγεται...

Φέρνει τὰ χέρια στόν λαιμό για νά μπορέση νά πάρη ανάσα και νά συνεχίση. Τὰ μάτια του γουρλώνουν...

Με άγωνία ψάχνουν για τò προσφιλέσ πρόσωπο του "Ελ Ρέϋ...

— 'Η ψυχή σου... ψελλίζει και κομπιάζει κάθε τόσο και σταματάει κι' όλο λές ότι τὰ λόγια που είπε είναι τὰ τελευταία. 'Η ψυχή σου... είναι φυλακισμένη... σ' ένα Νόμο! "Ελ Ρέϋ!... 'Η ζωή σου είναι διπλή!... 'Αναπνέεις για κείνον!... Για κείνον... χτυπά ή καρδιά σου... "Αν σταματήσει νά ζή... όλα θά σκοτεινιάσουν... και για σένα... για πάντα!...

— 'Ατάκ 'Οάννα!... Τ' είν' αυτά που λές;

'Η καρδιά του "Ελ Ρέϋ φτερουγίζει ανήσυχα.

Τὰ μηνίγγια του χτυπάνε δυνατά...

Ο έτοιμοθάνατος γέρος συνεχίζει με κόπο:

— Κάτω άπ' τ' άστρο τών διδύμων γεννήθηκες!... Είναι νόμος πανάρχαιος και τρομερός!... Είσαι δεμένος!... Τέλειωσε!...

— Με ποιόν; Τί με δένει;

οὐρλιάζει ὁ "Ελ Ρέϋ μ' ἓνα ξέσπασμα.

Ὁ Ἄτὰκ Ὁάνα βασιλεύει.

Τὰ βλέφαρά του γέρνουν κουρασμένα.

Μὲ τρομερὴ προσπάθεια σαλεύει τὰ χεῖλια του.

Ὁ "Ελ Ρέϋ σκύβει κοντά του τ' αὐτὶ γιὰ ν' ἀκούσῃ τὰ λόγια:

— Σὲ δένουν... τ' ἀστέ-
ρια!... Εἶναι Νόμος!... Ψά-
ξε νὰ τὸν βρῆς!...

Τὰ «ρακού» ἀρχίζουν νὰ παίζουν γρηγορώτερα.

Ὁ ἦχος τους ἀκούγεται πάντα ἀπόμακρος ἀλλὰ σὰν νὰ ἀλλάζῃ συνεχῶς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἔρχεται. Σὰν νὰ μετακινῆται.

Οἱ ἱερεῖς ἀρχίζουν ἓναν γορ γὸ καὶ ἄγριο χορὸ γύρω ἀπὸ τὸ πέτρινο βᾶθρο.

Εἶναι ἐκπληκτικὸ τὸ πῶς καταλαβαίνουν στὴ στιγμή οἱ πρωτόγονοι σχεδὸν αὐτοὶ ἄνθρωποι, πότε ὁ θάνατος ἔχει ἐπέλθει ὀριστικᾶ.

Τὰ μῦτια τοῦ Ἄτὰκ Ὁάνα εἶναι γυάλινα...

Ὁ πρωτότοκος γιὸς του, Ὄντι Ὁάνα, κάνει ἓνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος του, ὅπως ὀρίζει ὁ Νόμος, γιὰ νὰ προλάβῃ ν' ἀγγίξῃ κάτι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ γέρου αὐτὸς ποὺ θὰ γίνῃ ἀρχιερέας!...

Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούγεται τρομερὴ κραυγή:

— Μὴν ζυγώσης! Ἀρχιερέας θὰ γίνῃ ὁ Χῆθ Ὁάνα! Ἔχει τὴ δύναμι τοῦ Ἡλίου μέσα του!

Τὰ πάντα παγώνουν...

Ὁ Ὄντι γυρίζει καὶ κυττάζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀδερφοῦ του, ποὺ τὸν παρατηρεῖ ἄγρια. Θριαμβευτικᾶ.

Οἱ ἱερεῖς ἔχουν κάνει κύκλο γύρω του ἔτοιμοι νὰ τὸν ἐμποδίσουν ἂν δὲν ὑπακούσῃ.

Εἶναι φανερὸ ὅτι ὁ Χῆθ ἔχει συνωμοτήσῃ μαζί τους.

Ὁ "Ελ Ρέϋ θυμᾶται τὰ λόγια τοῦ Ἄτὰκ Ὁάνα:

«Ἐσὺ μπορεῖς νὰ σταματήσῃς τὴν καταιγίδα...»

Ὁργισμένος κάνει ἓνα βῆμα μπροστὰ ἀλλὰ ξαφνικὰ κάτι τὸν χτυπάει μὲ δύναμι στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου του.

Ἐνα βαρὺ, σιδερένιο ἀντικείμενο...

Ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας βυθίζεται σὲ μιὰ ὀλοσκοτεινὴ ἀνυπαρξία, καθὼς σωριάζεται στὸ χῶμα...

Ἡ θεία Καρμελίτα

ΠΑΙΝΕΙ στὸ τραῖνο ἡ ὀμορφὴ κόρη τοῦ διοικητοῦ τῆς ἀστυνομίας, Περέθ, κάθεται σὲ μιὰ ὀραία θέσι κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ ὁ συρμὸς ξεκινάει.

Ἡ Ροζίτα ἀφήνει τὸ βλέμμα της νὰ πληνηθῇ ἔξω στοὺς ἀπέραντους κάμπους.

Φαίνεται ἐντελῶς ἤρεμη. Σὰν νὰ μὴν ἀπασχολῆ τίποτε πιά τὸ μυαλό της, τώρα ποὺ πάει —ἐπὶ τέλους— νὰ τὸ ξεκουράσῃ λιγώκι, μακριὰ ἀπὸ τὶς περιπέτειες, στὸ κτῆμα τῆς θείας Καρμελίτας, στὸ χωριὸ "Ελ Πάισο.

Τὸ τραῖνο σιγὰ - σιγὰ ἀφήνει τοὺς κάμπους καὶ πλησιάζει πρὸς τὴν περιοχή τοῦ Ἀμαζονίου, τὴν καταπράσινη αὐτὴ περιοχή ποὺ κλείνει ἕναν ἀλόκληρο, ἀπέραντο μυστικὸ κόσμο, ἕναν κόσμο ἄγριο καὶ πρωτόγονο, ἕναν κόσμο φοβερὸ καὶ ὑπέροχο μαζί, τὴ Ζούγκλα!

Στὴν ἄκρη τῆς ζούγκλας τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου κάνει τὴν πρώτη του στάσι τὸ τραῖνο ποὺ πηγαίνει στὸ Ἔλ Πάσο.

Ὅταν σὲ πέντε λεπτὰ ξεκινάει καὶ πάλι γιὰ νὰ συνεχίσει τὸ ταξίδι του, οἱ ἐπιβάτες ποὺ ταξίδευαν στὸ ἴδιο

βαγόνι μαζί της, βλέπουν μὲ ἐκπληξι ὅτι ἡ ὀμορφή Ροζίτα ἀπουσιάζει ἀπ' αὐτό...

Ἡ κόρη τοῦ Περὲθ ἔχει κατέβει στὸν πρώτη σταθμὸ, ἐνῶ χρειάζεται πολλοὺς ἀκόμα γιὰ νὰ φτάσει ὡς τὸ Ἔλ Πάσο!...

Ναί, γιατί ἡ κόρη τοῦ ἀστυνόμου δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ πάη στὸ Ἔλ Πάσο καὶ στὴ θεία της τὴν Καρμελίτα!

Δὲν περνοῦν οὔτε δεκαπέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἀκόμα καὶ ἡ πεντάμορφη Ροζίτα, μεταμορφωμένη σὲ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, διασχίζει τρέχοντας τὴ ζούγκλα...

Σκοπὸς της εἶναι νὰ βρῆ

Ἡ γῆ ὑποχωρεῖ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του

τὸν Ζορρό καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι ὁ Περὲθ ἔχει βγῆ κυνήγι γιὰ νὰ τὸν συλλάβῃ ἢ ἔστω καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ...

Ποῦ ἀκριβῶς θὰ τὸν βρῆ δὲν ξέρει.

Πάντως στὰ ἐνδότερα τῆς ζούγκλας, ἐκεῖ κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Ἀμαζονίου, ἔχει δὴ πολλές φορές τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητὴ καὶ φαντάζεται πῶς κάπου ἐκεῖ θὰ συνηθίζῃ νὰ τριγυρνᾷ...

Τιρέχει ὡς τὸ βράδι ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ οὔτε ἵχνος τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

Ἀνεβαίνει σ' ἓνα δέντρο καὶ περνᾷ τὴ νύχτα τῆς ξαπλωμένη πάνω σὲ μιὰ μεγάλη διχάλα του.

Τὸ πρωῖ συνεχίζει πάλι τὸν δρόμο τῆς.

Ἀπὸ πολὺ μακριὰ ἀκούει τοὺς παράξενους ἤχους τυμπάνων ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί λένε καὶ αὐτὸ τὴν παραξενεύει καὶ θέλει νὰ πλησιάσῃ περισσότερο μήπως κι' ἀκούσει πιὸ καθαρά.

Ἀδύνατον ὅμως νὰ καταφέρῃ νὰ πλησιάσῃ στὸ σημεῖο ἀπ' ὅπου ἔρχεται ὁ ἦχος τῶν «ρακού».

Ἐκεῖ ποὺ πηγαίνει κι' ἔχει τὴν ἐντύπωσι πῶς ζύγωσε πάρα παλὺ, ξαφνικὰ καταλαβαίνει ὅτι δὲν ἔχει πλησιάσει καθόλου.

Τὸ μυστήριον αὐτῶν τῶν τυμπάνων ποὺ ὡς τώρα ἀγνοεῖ τὴν ὑπαρξί τους καὶ τὴν καταπληκτικὴ τους ιδιότητα, κοντεύει νὰ τὴν τρελλάνη...

Ὁ Πάντσο
τὸ παραξηλώνει

ΜΕ ΤΟΝ Πάντσο Γιγαντα αὐτὰ ποὺ λέγαμε!

Αὐτὸς μὲν προσπαθεῖ νὰ σημαδέψῃ μὲ τὸ δηλητηριασμένο βέλος τῆ «μπαιμπαλου» ποὺ χοροπηδάει πάνω στὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου, ὁ δὲ Ἰνδιάνος ληστής ἀπὸ πίσω του, μὲ τὸ τόμαχοουκ ἀνασηκωμένο στὸν ἀέρα, ἐτοιμάζεται νὰ τοῦ χωρίσῃ τὸ κεφάλι στὰ δύο, χωρὶς νὰ τὸν νοιάζῃ ἂν πρόκειται νὰ ἀπογοητευθῇ ἐντελῶς ἀπὸ τό... περιεχόμενό του...

Ὁ φουκαρᾶς ὁ Πάντσο τὸ λοιπὸν παιδεύεται φοβερὰ γιὰ νὰ σημαδέψῃ μ' ἐκεῖνο τὸ τόξο ποὺ δὲν ἔχει ἰδέα οὔτε πῶς τὸ κρατᾷνε, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἢ πείνα του τὸν κάνει νά... παρακαλᾷ τὴ μαιμπαλου νὰ μὴν πετάξῃ καὶ τοῦ φύγῃ, παρὰ νὰ καθῆσῃ νὰ φάῃ τὸ βέλος!

Τελικὰ ὅμως ἐπειδὴ ἀπογοητεύεται πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σημαδέψῃ καλύτερα, ἀφίνει πιά τὸ βέλος, βασιζόμενος στὴν τύχη.

Ἡ μαιμπαλου ὥστόσο οὔτε κουνάει ἀπὸ τὴ θέσι τῆς καὶ μάλιστα κρώζει κοροϊδευτικά.

Ὁ Πάντσο φωνάζει μ' ἀπελπισία:

— Ὁμμες!

Πίσω του ὅμως, οὔτε δυὸ μέτρα ἀπόστασι, ἀκούει μιὰ ἄλλη κραυγὴ, πολὺ πιὸ ἀπελπισμένη ἀπὸ τὴ δική του...

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ Άρχισαν!

Όσοι θέλετε να περάσετε το καλοκαίρι σας ευχάριστα, επισκεφθήτε το βιβλιοπωλείο του «Μικρού Ήρωος», Λέκκα 22, εντός τής Στοάς,

«ΦΘΗΝΟ ΒΙΒΛΙΟ»

Θα βρήτε εκεί **ΟΛΑ** τὰ βιβλία για παιδιά και για νέους, που έχουν έκδοθη στην Ελλάδα από τους μεγάλους και μικρούς εκδοτικούς οίκους:

- Μυθιστορήματα.
- Έγκυκλοπαιδικά βιβλία.
- Ιστορικά ανάγνώσματα.
- Εικονογραφημένα.
- Ομαδικά παιχνίδια για το βουνό και τη θάλασσα.

Για κάθε ηλικία και κάθε γούστο και **ΣΕ ΧΑΜΗΛΕΣ ΤΙΜΕΣ.**

Κάθε επισκέπτης που θα αγοράζη βιβλία αξίας άνω των 10 δραχμών, θα παίρνη και ένα

Δ Ω Ρ Ο

Για κάθε 10 δραχμάς που θα πληρώνη για να αγοράση βιβλία θα παίρνη **ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ** ένα τεύχος Μ. Ήρωος (ή τών άλλων εκδόσεών μας: Μικρός Ταρζάν, Γκρέκο, Ζορρό τής Ζούγκλας, Κάλ κλπ.) τής άρεσκείας του!

Μην παραλείψετε να επισκεφθήτε το βιβλιοπωλείο

«ΦΘΗΝΟ ΒΙΒΛΙΟ»

ΛΕΚΚΑ 22, εντός τής στοάς

Στρίβει κοψοχολιασμένος
καὶ ἔτοιμος νά... λιποθυμίση.

Βλέπει ἕναν ἀπαίσιο ἰνδιάνο
νά σωριάζεται στή γῆ
μπροστά στα πόδια του!

Βλέπει πῶς στο μάτι αὐ-
τοῦ τοῦ τελευταίου εἶναι μπη-
γμένο τό... βέλος του!

Ὡστόσο οὔτε ἀπό τὸ νοῦ
τοῦ νὰ περάση πῶς εἶναι δυ-
νατὸν νὰ εἶναι αὐτὸ τὸ βέλος.

Πῶς νὰ φανταστῆ πῶς τό-
σο ἀτζαμίδικα τὸ κρατοῦσε,
ποῦ τὸ βέλος ἀντὶ νὰ πάη
μπροστά πῆγε πρὸς τὰ πίσω
καὶ σκότωσε τὸν ἰνδιάνο λη-
στή τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποῦ ἐ-
κεῖνος θὰ τοῦ χῶριζε στὰ δύο
τὸ κεφάλι;

Τσιρίζει γεμάτος ἀνησυ-
χία:

— Μαντόνα μία! Μία...
ἀγκίθα τοῦ μπηκε στο μάτι!

Σὰν ἀλτροῦιστῆς ποῦ εἶ-
ναι ἀφίνει τὴ μπαμπαλοῦ
στη ἥσυχία της καὶ σκύβει
ἐπάνω ἀπὸ τὸν πεθαμένο λη-
στή.

Τὸν σκουντάει στο μπρά-
τσο μὲ τὸ πόδι του.

— Καλέ!, τοῦ λέει.

Ἐκεῖνος δὲν σαλεύει.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ἐπι-
μένει:

— Καλέ σύ! Για πὲς ἂν
βλέπης θολά!

Ξύνει τὸ κεφάλι του κα-
θὼς ὁ ἄλλος ἐξακολουθεῖ νὰ
μένη σιωπηλὸς καὶ λέει:

— Τώρα ἐγὼ ξέρω τί τοῦ
χρειάζεται αὐτοῦ! Λίγο...
κολλύριο στο ἄλλο του μάτι
γιὰ νὰ μὴν... κολλήση! Ἄντε
τράβα νὰ βρῆς φάρμακα σ'
αὐτὸν τὸν παλιότοπο!... Πῶ

πῶ! Θέ μου τί ὠραῖο τσεκου-
ράκι! Καλὲ θειέ! Νὰ τὸ πά-
ρω γιὰ δανεικό;

Καθὼς ὁ πεθαμένος δυσκο-
λεύεται νὰ τοῦ ἀπαντήση, ὁ
Πάντσο Γίγαντας τὸ θαυμά-
ζει ἀκόμα:

— Καλλιτέχνημα σωστό!
Ἄν φᾶς ἕνα χτύπημα στο κε-
φάλι μὲ δαῦτο, ἀποκλείεται
νὰ ζητήσης δεύτερο, ὅπως ἂν
ἦτανε παγωτό! Τὸ παίρνω
καὶ φεύγω ἀφοῦ δὲν μιλάς!
Εὐχαριστῶ πολὺ!...

Καὶ προχωρεῖ παρακάτω
χωρὶς νὰ τοῦ καίγεται καρ-
φάκι γιὰ τίποτα!...

Προχωρεῖ ὅμως εἶναι μιὰ
κουβέντα...

Χτὲς δὲν ἔβαλε τίποτα στο
στόμα του ὅλη μέρα...

Σήμερα δὲν ἔχει ἐπίσης
μασήσει τίποτα ἀπὸ τὸ πρῶτ.

Τὰ δόντια του κοντεύουν νὰ
ξεχάσουν γιὰ ποιά δουλειὰ
βρίσκονται μέσα στο στόμα
του!

Ψάχνει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
μὴπως βρῆ τίποτα γιὰ νὰ φάη
ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τίποτα.

Κάτι πουλιὰ ποῦ περνᾶνε
πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὰ
παρακαλᾶει νὰ κατέβουν νὰ
τὰ πιάση ἀλλὰ ἐκεῖνα δὲν
φαίνονται διατεθειμένα νὰ
τοῦ κάνουν τὴ χάρι.

Τὰ πόδια του τρεκλᾶνε...
Τὰ μάτια του ἀλλοιθωρί-
ζουν...

Φοβεροὶ πόνοι στο στομά-
χι κοντεύουν νὰ τὸν τρελλά-
νουν...

Κι' ὅλο κυττάζει δεξιὰ - ἀ-
ριστερὰ κι' ὅλο τίποτα δὲν
βλέπει.

— Τί διάτάνο!, τσιρίζει ἀπελπισμένος. Μαγέρικα δὲν ἔχει καθόλου ἐδῶ πέρα; Πού τρώει... ὅλος αὐτός ὁ κόσμος.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια του πέφτουν σὲ κάτι παράξενα δέντρα ἐκεῖ πρὸς τὰ δεξιὰ του.

Κάτι δέντρα πού δὲν ἔχει ξαναδῆ ὁμοια ποτέ...

Εἶναι ψηλόλιγνα, λυγερόκορμα μὲ λεπτὰ κλαδιὰ καταπράσινα, φύλλα κόκκινα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη κίτρινα καὶ κάτι καρποὺς μπλέ, πού στὸ σχῆμα μοιάζουν μὲ μήλα.

Γέρνουν τὰ λυγερὰ κλαδιὰ ἀπὸ τὸ βάρος τῶν καρπῶν.

Ἄλλοιθωρίζουν τρισχειρότερα τὰ ματάκια τοῦ Πάντσο Γίγαντα.

— Μαντόνα μία!, τσιρίζει. Ἄπὸ τὴν πείνα μου ἄρχισα νὰ τὰ βλέπω ἄλλα... τεχνικολόρ!

Ὑστερα ὁμως ὀρμάει πρὸς τὸ μέρος ἐκείνων τῶν δέντρων μὲ τὴν ἴδια λαχτάρα πού πέφτουν στὸ νερὸ οἱ ὄδοιπόροι τῆς ἐρήμου.

Ἀρπάζει ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μπλέ φρούτα καὶ τοῦ τραβάει τὴν πρώτη δαγκωνιὰ μὲ τόση ταχύτητα καὶ βουλιμιά, πού παραλίγο νὰ φάη καὶ τὸ μεγάλο του δάχτυλο.

Τὸ στόμα του γεμίζει μὲ μπλέ ζουμιά.

— Πανάθεμά το!, μουρμουρίζει ὁ Πάντσο. Εἶναι κατὰ πῶς φαίνεται... μελανοδοχεῖα! Τὸ δέντρο πού βγάζει τὰ καλαμάρια! Ἄλλὰ δὲν πᾶ νᾶναι! Ἐγὼ θὰ πιῶ μελάνι τρισχειρότερα ἀπ' ὅτι

ἐν ἡμῶνα στυπόχαρτο!

Καὶ πράγματι τρώει ἓνα καὶ δύο καὶ πρία καὶ τέσσερα μπλέ μήλα καὶ τὴν κάνει τάράτσα, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ φανταστῆ, πῶς τὰ φρούτα αὐτὰ ὅποιος τὰ φάει, ἀνάβει τὸ μυαλό του καὶ γίνεται γενναῖος σὰν τὸν Ἡρακλῆ καὶ τὸν Θησέα, τοὺς μυθικοὺς ἥρωες!

Καὶ πραγματικὰ κάποια μεταβολὴ νοιώθει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέσα του, κάποια ζέστη πού κυκλοφορεῖ στὸ αἷμα του πού ὅσο πάει γίνεται πιὸ καυτό, δὲν μπορεῖ ὁμως βέβαια νὰ φανταστῆ περὶ τίνος πρόκειται...

Μόνο πού ἀφοῦ τὴν τηλώνει ἴπως εἶπαμε, παίρνει βαθειὰ ἀνάσα, φουσκώνει τὰ σπτήθια του τόσο πού παραλίγο νὰ... τοῦ σκάσουν καὶ λέει μ' ἓνα ὕφος τρομακτικά... στιφό:

— Ἐ καὶ νᾶχα... δυὸ - τρεῖς κροκοδείλους νὰ τοὺς δέσω φιόγκο!

Κι' ἐπειδὴ δὲν ἔχει, ξεκιναῖ καὶ τραβάει μπροστὰ σφυρίζοντας τὸ «μαμὰ ἴο κέρο»!

Ὁ Θεὸς - Ἡλιος ἐκδικεῖται

Η ΝΑΓΙΑ μὲ τὸ βέλο ἔχει πλησιάσει —χωρὶς νὰ τὸ ξέρη—τρομερὰ κοντὰ στὸν ναὸ τοῦ Ἡλίου.

Ξαφνικὰ ἀκούει φωνὲς καὶ ὀδηγημένη ἀπ' αὐτὲς πλησιάζει ἀκόμα περισσότερο γιὰ νὰ δῆ ξαφνικά, καθὼς φτάνει

στο σημείο που τὰ κομμένα δέντρα σχηματίζουν τὴ μεγάλη πλατεία, τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ἡλίου νὰ ρίχνουν κάτω ἀνάσθητο τὸν Ἔλ Ρέϋ καὶ νὰ τὸν δένουν χειροπόδαρα.

Γιὰ νὰ δῆ τοὺς ἱερεῖς νὰ συλλαμβάνουν ἕναν ἀπὸ τοὺς συντρόφους τους — τὸν Ὀντι Ὁάιννα — καὶ νὰ τὸν δένουν χειροπόδαρα κι' αὐτόν!

Ἡ νέα δὲν ξέρεῖ τί νὰ κάνη οὔτε τί νὰ ὑποθέσῃ.

Ἀκούει τὰ οὐρλιαχτὰ καὶ τὶς κραυγές τῶν Ἰνδιάνων, τοὺς βλέπει νὰ χοροπηδᾶνε σὰν στοιχεῖα γύρω ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους των καὶ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ γιατί γίνονται ὅλ' αὐτὰ, γύρω ἀπὸ τὸ μεγάλο πέτρινο βάθρο, πάνω στὸ ὁποῖο βρίσκεται ξαπλωμένο ἀκίνητο, ἕνα σῶμα...

Οὔτε καὶ ἔχει τὸν καιρὸ νὰ προσπαθήσῃ νὰ καταλάβῃ, γιατί ξαφνικὰ τρία ζευγάρια ἀπσαλένια χέρια τὴν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μπράτσα!

Ἡ Νάγια τινάζεται ἀπελπισμένα ἐνῶ μιὰ κραυγὴ τρόμου φεύγει ἀπ' τὸ λαρύγγι τῆς.

Δὲν καταφέρνει ὅμως νὰ ξεφύγῃ.

Εἶναι οἱ τρεῖς Ἰνδιάνοι που χτυποῦσαν τὰ «ρακοῦ» καὶ που τὴν ἀντελήφθησαν τὴ στιγμή που ἐμφανίσθηκε στὸ ξέφωτο, καθὼς ἔφτασε ἀπὸ τὴν δική τους πλευρά...

Τοῦ κάκου λοιπὸν προσπαθεῖ νὰ ἐλευθερωθῇ ἢ ὁμορφὴ Νάγια.

Οἱ Ἰνδιάνοι τὴν σέρνουν μετὴ βία πρὸς τὸ κέντρο τῆς

πλατείας.

Σὲ δυὸ λεπτὰ βρίσκεται μπροστὰ στὸν Χῆθ Ὁάιννα που τὴν κυττάζει μετὰ μάτια γεμάτα θρίαμβο.

— Αὐτὴ θάναῖ ἡ γυναίκα τοῦ Ἔλ Ρέϋ!, οὐρλιάζει δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος που ὁ πατέρας μου τοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη ἀπόλυτη! Πρόδωσε τὸ μυστικὸ τοῦ ναοῦ μας! Ὁ Θεὸς Ἡλῖος θὰ ἐκδικηθῇ!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ λευκὸς γίγαντας συνέρχεται ἀπὸ τὸ χτύπημα καὶ ἀνοίγει τὰ μάτια του.

Βλέποντας τὴ νέα δίπλα του, μουρμουρίζει ἐκπληκτος:

— Νάγια!...

Κραυγὴ θριαμβοῦ καὶ μίσους ξεσηκώνεται ἀνάμεσα στοὺς ἱερεῖς, καθὼς τὸ ὄνομα αὐτὸ που προφέρει ὁ Ἔλ Ρέϋ τοὺς βεβαιώνει πὼς ὁ Χῆθ Ὁάιννα ἔχει δίκιο...

Δεκάδες χέρια ἀρπάζουν τὴ Νάγια μετὰ τὸ Βέλο.

Σὲ δευτερόλεπτα βρίσκεται δεμένη χειροπόδαρα καὶ ξαπλωμένη ἐπάνω στὸ πέτρινο βάθρο τῆς θυσίας, στὸ ὁποῖο βρισκόταν λίγο πρὶν ὁ νεκρὸς Ἀτὰκ Ὁάιννα!...

Ὁ Χῆθ φοράει στὸ κεφάλι του μιὰ φριχτὴ χρυσαφένια μάσκα που παρασταίνει τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Ἡλίου. Ὅλοι οἱ ἱερεῖς μαζεύονται ὀλόγυρα, μαζί με τοὺς αἰχμαλώτους των που εἶναι ἀνίκανοι νὰ δώσουν τὴν παραμικρὴ βοήθεια, καθὼς εἶναι δεμένοι μετὰ γερὰ σχοινιά...

Ὁ Χῆθ στέκει ὄρθιος, φοβερός, πάνω ἀπὸ τὴν ἔντρομη Νάγια πού τὸν παρατηρεῖ μὲ φρίκη.

— Ὁ Θεὸς Ἥλιος τώρα ἐκδικεῖται!, οὐρλιάζει ὁ δευτερότοκος γιὸς τοῦ Ἀτάκ Ὀάνα. Καὶ τῶν τριῶν τους τὸ αἷμα θὰ τρέξη ἐδῶ πάνω, γιὰ νὰ ἐξευμενίσωμε τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ μας!

Ἐνα πελώριο μαχαίρι, βαρὺ σὰν πέλεκυς, βρίσκεται στὰ χέρια του.

Ἡ Νάγια πού τὸ βλέπει νοιώθει τὴν καρδιά της νὰ παγώνη.

Ἐνα οὐρλιαχτὸ τρόμου ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλια της.

Ὁ Ἔλ Ρέϋ ἀπεγνωσμένα προσπαθεῖ νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του ἀλλὰ τὸ μόνο πού καταφέρνει εἶναι νὰ γεμίσουν τὰ χέρια του αἷματα!...

Τὸ τρομερὸ μαχαίρι - πέλεκυς ὑψώνεται φοβερὰ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς αἰχιμάλωτης Νάγιας.

Ὑστερα πέφτει μὲ ὀρμὴ ἐνῶ μιὰ ὀμαδικὴ κραυγὴ ξεσηκώνεται ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἱερέων, πού τὰ μάτια τους λάμπουν διαβολικά...

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

*Αποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

τὰ πιὸ διαλεκτὰ ἀναγνώσματα εἶναι:

Κάθε Τρίτη κυκλοφορεῖ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

Πατριωτικὲς περιπέτειες

Κάθε Πέμπτη κυκλοφορεῖ ὁ

ΓΚΡΕΚΟ

Ποδοσφαιρικὲς Περιπέτειες

Κάθε Παρασκευὴ κυκλοφορεῖ ὁ

ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Περιπέτειες Ζούγκλας

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 2ος — Άρ. τεύχους 12 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντός τής στοάς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

ΚΟΥΚΑΡΑΤΣΑ Ο ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ!

Δράσι, περιπέτεια, άγωνία, γέλιο, τρόμος,
ΣΤΟ ΠΙΟ ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΤΟ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ
ΑΝΑΚΑΤΩΜΑ!!!

ΚΟΥΚΑΡΑΤΣΑ Ο ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ!

Θά σάς γοητεύση άσφαλώς

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

